

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 782

DE SIAMEESCHE TWEELING.

20 CENT

De gluiperige oogen van den kroegbaas kregen een hebzuchtigen glans.

NIEUWE SERIE

De Siameesche Tweeling

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

PROFESSOR SHYDRIFT ZINT OP WRAAK.

In het laatst van November, op een stormachtigen avond, zaten in een schaarsch gemeubeld vertrek van een kleine herberg in het oosten van Londen een zestal mannen rondom een wrakke tafel geschaard, waarop een half dozijn glazen stond, benevens een aantal geledigde bierflesschen.

Het uiterlijk van deze mannen verschilde op eigenaardige wijze.

Twee hunner zagen er uit als kaaierkers of kruiers.

Zij hadden een tamelijk gemeen gezicht en hun handen wezen op zwaren arbeid.

Beiden kauwden op een smerig eindje pijp en luisterden blijkbaar vrij onverschillig naar hetgeen een derde man van het kleine gezelschap vertelde.

Deze had geheel het uiterlijk van een kruidenier in goeden doen.

Hij had een pafferig bleek gelaat en was gekleed in een wit linnen pak.

In een zijner mondhoeken hield hij een groote, zware sigaar geklemd.

Hij leunde met zijn beide armen op het tafelblad en wendde zijn waterblauwe oogen langzaam van den een naar den ander.

Een vierde man droeg de uniform van huurchauffeur.

Hij was zeer klein, had gitzwart haar en kleine, zwarte oogen.

De twee laatsten van het gezelschap ten slotte waren gekleed als gentlemen.

Mogelijk hadden zij zoeven hun club of den schouwburg pas verlaten.

Zij droegen een smaakvol rokcostuum en daarover heen losjes een met roode zijde gevoerde cape.

Hun geheel glad geschoren gelaat was bleek en droeg de sporen van een leven vol uitspattingen.

Zij hielden een monocle in het oog geklemd en trokken vol welbehagen aan hun sigaretten, zonder veel acht te geven op hun vier metgezellen.

Nu en dan wierp een hunner een ongeduldigen blik op zijn horloge.

— Onze meester blijft lang weg! merkte eindelijk een der beide heeren op.

— Dat verbaast me genoeg! zeide de ander. Want meestal is hij de stiptheid in persoon. Je kunt er dan ook wel zeker van zijn, dat een dringende reden hem belet op het afgesproken uur bij ons te zijn.

— Hebt gij den meester nog onlangs gesproken? vroeg nu de man in het witte pak, terwijl hij langzaam zijn stuk sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen deed rollen.

— Het is bijna een volle week geleden! antwoordde de aangesprokene. Hij bevond zich toen in een vreeselijken toestand! Nooit heb ik hem zoo woedend gezien! Een oogenblik was ik bevreesd, dat hij zich aan zich zelf zou vergripen!

— Maar waarom was dat dan? vroeg nu een

der beide kadewerkers nieuwsgierig.

— Weet je dat niet eens? hernam de man in het avondtoilet. Wel, die vervloekte John Raffles had hem juist eenige uren geleden een poets gebakken.

— En was hij daar zoo kwaad om? ging de ander voort.

— Ik geloof waarlijk wel, dat er reden toe was! zeide de aangesprokene, terwijl hij de schouders ophaalde. Want die poets kostte onze meester, en dus ook ons genootschap, eenige millioenen.

— Alle duivels! riep de man in het witte pak uit, terwijl hij de vuisten balde en zijn pafferig gelaat een geheel andere uitdrukking kreeg. Dan wil ik ook wel gelooven dat de chef woedend was!

— Maar waarom zou hij ons hier ontboden hebben? vroeg nu de chauffeur.

— Ik weet het niet! antwoordde een der heeren in avondtoilet, maar ik vermoed haast, dat het in verband staat met de plannen van den chef om zich op den Grooten Onbekende te wreken.

Op dat oogenblik werd er op eigenaardige wijze op de eene deur van het vertrek geklopt.

Alle mannen sprongen op, wierpen elkander een snellen blik toe en tastten naar hun zakken.

— Wie is daar? vroeg een der heeren op fluisterenden toon, terwijl hij dicht op de deur toetrad.

— Uw chef! klonk het aan den anderen kant.

— Geef het wachtwoord!

— John Raffles! klonk het terug.

De man voor de deur draaide den sleutel in het slot om.

Er trad een man van hoogen lichaamsbouw vinnen, tot aan de ooren in den hoogen kraag aan zijn overjas gedoken.

Men kon zijn gelaat pas goed onderscheiden, toen hij zijn breed geranden hoed afzette en nadat hij zijn jas had uitgetrokken en op een stoel geworpen.

Deze man was professor Shydrift, de Koning der Misdadigers geheeten.

Hij was de geheimzinnige aanvoerder van een wijd vertakte misdadigersbende die niet alleen te Londen, en zelfs niet alleen over geheel Engeland, maar over de geheele wereld hare vertakkingen had en leden telde.

Toch hadden slechts weinig leden van het geheime misdadigersgenootschap hun chef ooit van aangezicht tot aangezicht gezien.

Meestal werden zijn bevelen door eenige zijner adjudanten overgebracht.

De titel van dezen gevaarlijken man was volstrekt niet aangematigd, want Shydrift was

inderdaad professor in de natuurkunde en in de chemie.

Ja, zelfs prijkte zijn naam in het register der eereleden van de Fransche academie van wetenschappen.

Shydrift kwam dan ook in aanraking met de hoogste wetenschappelijke kringen en had aldus toegang in de huizen der rijkste en meest aanzienlijke Engelschen.

Nog nimmer was een dezer mannen ooit op het denkbeeld gekomen, dat zijn gast met zijn alom bekende naam en zijn uitgebreide kennis tevens het hoofd was, als het ware de zenuw van een der gevaarlijkste misdadigersbenden, welke ooit bestaan hadden en die voor geen enkel middel, hoe wreed en monsterachtig ook, terug deinsden, wanneer het de bereiking zijner plannen betrof.

Gevaar voor ontdekking behoefde Shydrift voorloopig niet te vreezen.

Er heerschte een ijzeren discipline onder de bandieten, waarover hij het bevel voerde en alle vergrijpen werden zwaar gestraft, het verraad zelfs met een vreeselijken dood, waarvan zelfs de stoutmoedigste bende-leden niet dan met een huivering van afschuw fluisterend durfden spreken.

Ook nam professor Shydrift zelden in persoon deel aan de ondernemingen, welke hij uitdacht.

Hij vergenoogde er zich mede de plannen op te maken en liet het aan zijn ondergeschikten over ze uit te voeren.

Er moest dan ook wel iets gewichtigs gaande zijn, dat professor Shydrift een deel van zijn incognito prijs gaf en zich persoonlijk bogaf te midden van eenige ondergeschikte bende-leden, waarvan er zeker vier hem nog nimmer gezien hadden.

Shydrift was zeer lang en stak bijna een hoofd uit boven de beide als heeren gekleede bandieten, die toch ook zeker niet tot de kleinsten behoorden.

Zijn scherp geteekend gelaat eindigde in een zeer langen, maar ijlen zwarten baard, waarin hij onophoudelijk met de dunne vingers zijner rechterhand woelde.

Daar de lamp in het vertrek tamelijk hoog was opgehangen, kon men op dit oogenblik weinig van zijn zwarte oogen zien, die als het ware overluid waren door dikke, borstelige wenkbrauwen.

Zijn verbazend hoog voorhoofd ging onmerkbaar over in zijn bijna kaal hoofd, waarvan het haar in een punt eindigde.

Zonder een woord te spreken nam professor Shydrift aan de tafel plaats en keek de zes mannen beurtelings onderzoekend aan.

Toen klonk zijn zware stem :

— Ik heb u hier ontboden in een ernstige zaak, mannen ! Ik heb een mijner adjudanten bevolen mij zes schrandere leden van ons genootschap ter beschikking te stellen, uit verschillende standen der maatschappij. Misschien hadt gij tot dusverre nog geen gelegenheid om u te onderscheiden, welnu, dan zal zich die gelegenheid nu wellicht voordoen ! Gij weet, dat ik evengoed vreeselijk weet te straffen, als vorsteljik te beloonen !

Shydrift wachtte even, terwijl de zes mannen hem nieuwsgierig aankeken.

Toen vervolgde hij :

— Aan een uwer heb ik reeds medegedeeld op welke wijze Raffles mijn plannen heeft gedwarsboomd en ons genootschap daardoor eenige millioenen armer heeft gemaakt !

Shydrift balde woedend de vuisten, zoodat zijn nagels in het vleesch drongen, toen hij deze woorden uitsprak.

— Ik had mijn netten goed gespannen ! Ik had het spoor ontdekt van een erfenis, die aan een jong meisje ten deel moest vallen. Ik had een mijner mannen, schoon als een Apollo, op haar afgezonden, dien ik met haar wilde doen huwen. Mijn Hindoes hadden dien vervloekten Raffles tot tweemaal toe bijna onschadelijk gemaakt en toch is alles nog mislukt ! Hij heeft een mijner mannen zeer zwaar gewond, hij heeft mijn trouwen hond Nero een kogel door het lichaam gejaagd, zoodat ik vreesde aan het behoud van het dier, hij heeft het jonge meisje op een veilige plek gebracht, die ik niet ken en reeds is het huwelijk met een vervloekten melkmuil afgekondigd — en ten slotte heeft hij mij zelf ten diepste vernederd !

Shydrift had deze laatste woorden sidderend van woede uitgesproken.

Zijn gelaat had een aschvale tint verkregen en al het bloed was uit zijn lippen geweken.

Zijn stem klonk rauw, toen hij vervolgde :

— Dit kan zoo niet langer ! Een van ons beiden is te veel op deze wereld ! Telkens vind ik dien man op mijn weg — en tot dusverre telkens tot mijn schade en schande !

Tevergeefs heb ik getracht 'm over te halen een der onzen te worden ! Met een mirachtend lachje heeft hij mij de deur gewezen. Welnu hij zal zien wat het beteekent den Koning der Misdadigers te trotseeren !

Shydrift had bij deze woorden zoo heftig op de tafel geslagen, dat de flesschen en glazen rammelden.

Hij kneep zijn oogen dicht en sissend kwam het over zijn lippen :

— Er moet een eind aan gemaakt worden, en daarbij heb ik u noodig !

— Weet gij wie John Raffles is ? waagde een der bandieten in avondtoilet te vragen.

Professor Shydrift wierp den vrager een stekenden blik toe.

— Als ik dat wist, behoefde ik uw hulp niet ! antwoordde hij. Die man vermoet zich onder honderden gedaanten en nadat hij mij de laatste maal ontglipt is, heb ik zijn spoor niet kunnen terug vinden. Maar ik weet dat hij te Londen vertooft !

— Maar chef, duidt het mij niet ten kwade, maar die aanwijzing is tamelijk vaag ! merkte nu de andere bandiet met de monocle op.

— Dat geef ik toe ! bromde Shydrift, en ik zal dan ook misschien van de vervolging geheel moeten afzien, daar ik van het toeval niet veel verwacht, als ik niet zoo gelukkig was te beschikken over een middel om John Raffles terug te vinden.

— En dat middel ? vroeg de man in het witte pak nieuwsgierig, terwijl hij zijn fletse oogen vol bewondering op den gevreesden chef richtte.

— Nero, mijn hond ! antwoordde Shydrift kortaf.

Het beest is zwaar gewond, maar gelukkig zoo goed als genezen ! Over een dag of vier zal hij in staat zijn zijn plicht weder te vervullen.

Het dier is bijna een uur in de woning van John Raffles geweest en ik heb mij van een paar zijner kleedingstukken weten meester te maken. Gij weet dat niet zoo, maar er is misschien geen tweede hond in de wereld, wiens speurzinn in zoo hooge mate ontwikkeld is als die van Nero.

— Ik meen u te begrijpen ! merkte nu een der als kadewerker verkleede mannen op. Met behulp van den hond moeten wij Raffles trachten terug te vinden !

— Juist, en daarvoor heb ik mannen willen gebruiken, die gewoon zijn zich in verschillende kringen der maatschappij te bewegen, daar ook Raffles zich in een of andere vermomming, nu eens hier en dan weder daar bevindt. Nu eens kolensjouwer is, dan weer jockey, en met evenveel gemak de rol van kellner vervult als die van winkelchef in een groote modezaak.

— Maar hij zal op zijn hoede zijn. Hij zal het dier dadelijk herkennen ! riep de man in het witte pak uit.

— Daar heb ik natuurlijk reeds aan gedacht, viel Shydrift hem op minachtenden toon in de rede. Nero is een wolfshond. Teneinde zijn wonden beter te kunnen genezen, heeft de veearts hem reeds voor een gedeelte moeten kaalscheren. Als ik dit ook met het overige van zijn lichaam laat doen, zal hij stellig niet te herkennen zijn, vooral daar Raffles hem slechts kort heeft gezien. Gij neemt beurtelings

den hond eenige dagen bij u, nadat ik u met hem vertrouwd heb gemaakt, gij geeft het dier iederen morgen de lucht van het goed van Raffles, en dan zal de duivel wel de hand in het spel moeten hebben, als wij den kerel niet eindelijk vinden!

— Dat mag zoo zijn, chef, merkte nu een der bandieten in avondtoilet op, maar dat kan heel lang duren!

— Al zou het een maand, — al zou het een jaar — ja, al zou het tien jaren duren! riep Shydrift woest uit, terwijl hij opnieuw zijn vuist met geweld op het tafelblad liet neerkomen. Ik moet en ik zal dien vervloekten John Raffles in mijn macht krijgen.

Er ontstond eenig zwijgen.

Alle mannen waren onder den indruk gekomen van de ontembare wilskracht en den fellen haat, die uit de woorden en de gelaatsuitdrukking van den chef spraken.

— Reeds overmorgen zal een mijner vertrouwde mannen den hond bij een uwer brengen, vervolgde Shydrift. En gij zult spoedig bemerken, dat ik niet te veel van Nero gezegd heb. Als Raffles zich binnen een afstand van tien mijlen van den hond bevindt, dan zal hij hem even zeker ruiken alsof hij vlak voor hem stond. Wij beginnen bijvoorbeeld in een wijk bij het centrum van de stad en trekken zoo geheel Londen door. En nogmaals — al zou het jaren duren — ik zal en moet John Raffles terugvinden.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES BERAAMT EEN GROOTSCH PLAN.

Omstreeks twee uur in den nacht van dienzelfden dag zat Charles Brand, de jonge vriend en trouwe medewerker van Lord William Aberdeen, in een makkelijken stoel, die bij den open haard was geschoven, in de fraaie bibliotheek van de groote villa, welke Zijne Lordschap aan de Cromwellstreet bewoonde.

De jonge man was verdiept in de lezing van een boek en wierp van tijd tot tijd een blik op de pendule, die op den prachtigen schoorsteenmantel stond.

Plotseling hief hij luisterend het hoofd op. Zijn scherp oor had het grint op een der paden

van het prachtige park achter de villa hooren kraken.

Nu werd er zachtjes een deur achter in het huis geopend en weder gesloten.

Korten tijd daarop naderden er voetstappen.

De deur van de bibliotheekzaal werd geopend.

Er trad een man van hooge gestalte binnen.

Hij droeg een tamelijk versleten winterjas en een deukhoed, die betere dagen had gekend.

Toen hij dezen had afgezet, vertoonde hij het uiterlijk van een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, met hoogrood gelaat, kleine, rossige bakkebaarden en dichtgeplant rossig haar, keurig geborsteld in twee glanzende

golven ter weerszijden van een breede scheiding.

De man droeg een kolossaal hoogen, glinsterend witten boord, een wit dasje en een keurig rokpak.

Hij vertoonde geheel en al het uiterlijk van den kellner van goeden huize.

Zoodra Charles den binnenkomende had gezien, stond hij op en trad hem met uitgestoken hand tegemoet.

— Welkom! riep hij vroolijk uit. Je zult het wel koud hebben, mijnheer de ober-kellner uit hotel Cecil?

— Ik erken dat een flink vuur mij goed zal doen, beste Charles! antwoordde de binnengekomene. Maar sta mij toe, dat ik mij eerst even ontdoe van deze vermomming.

Met deze woorden nam de kellner behoedzaam de rossige pruik af, die zijn haar bleek te bedekken, verwijderde de beide bakkebaarden, nam zijn goed bij elkaar, trad naar de deur toe en zeide lachend:

— In de slaapkamer zal ik mij wel verder van oberkellner tot John Raffles metamorphoseeren!

Inderdaad, de gewaande kellner was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, die onder liet mom van Lord William Aberdeen sedert jaren de villa in de Cromwellstreet bewoonde!

Een half uur later keerde Raffles weder in het vertrek terug.

Hij was in een sierlijk huisjasje gestoken, een sigaret tusschen de lippen.

Zijn haar was nu licht grijzend, zijn gelaat geheel gladgeschoren, zoodat zijn energieke trekken duidelijk uitkwamen.

Zijn grijze oogen glansden vroolijk toen hij zich naast Charles in een gemakkelijken stoel bij het vuur liet neervallen, zijn lange beenen behaaglijk uitstrekkend.

— Wel — zijn de ontvangsten goed geweest? vroeg Charles opgewekt.

— Ik heb niet te klagen! antwoordde Raffles, terwijl hij de hand in zijn broekzak stak en met een hand vol geld rammelde. Er waren eenige jongelieden, nog niet geheel dronken, maar ook verre van nuchter, die zeer groote fooien gaven. Ik kan mij nu begrijpen, dat er vrij wat sollicitanten waren naar de betrekking van oberkellner in het beroemde Londensche hotel, toen ik mij daar een week geleden ging aanbieden.

— Het was maar heel gelukkig, dat je zulke uitstekende getuigschriften had! merkte Charles lachend op.

— Uitstekend waren zij zeker! hernam Raffles. Het is maar jammer, dat zij een voor een waren nagemaakt!

— En heeft niemand eenige achterdocht gekregen?

— Maar Charles, riep Raffles op gemaakt verontwaardigden toon uit, je tast mij aan in mijn eer als tooneelspeler! Mijn patroon is zeer tevreden over mij, en verklaart aan iedereen die het hooren wil, dat hij nog zelden zulk een voorkomenden, bekwamen en ontwikkelden oberkellner heeft gehad!

— Valt het werk je niet te zwaar?

— Volstrekt niet!

— En denk je dat dit alles onze plannen dienstig is?

— Ik twijfel er geen oogenblik aan. Overmorgen presenteer ik jou als kellner — twee dagen later heeft de bruiloftpartij plaats!

— Ben je zeker van de datum?

— Natuurlijk! Je kunt het trouwens zelf in de „Times” van vanavond gelezen hebben. Daar staat in vermeld, dat de gezant van Siam, Nakorn Surasri, in het huwelijk zal treden met Miss Blanche Cunningham, de dochter van den exstaatssecretaris van koloniën.

— Ik moet erkennen, dat ik het bericht niet gelezen heb! zeide Charles. Ik was met een zeer boeiend boek bezig. En staat er in het bericht ook iets van de kroonjuweelen, die de Siameesche gezant aan het hof van zijn koning zou halen, teneinde ze naar den Londenschen juwelier Pappercorn te brengen, die ze zou schoonmaken en opnieuw zetten?

— Ja, dat alles staat in het bericht. Dat was trouwens reeds bijna een maand bekend. Maar wat er niet in staat, dat is dat de Siameesche gezant een zeer groot bedrag van onze regeering naar zijn land meeneemt tot betaling van een concessie voor een klein spoorweglijntje van Bangkok naar een naburig stadje!

— Hoeveel bedraagt die som?

— Ongeveer een half millioen pond sterling!

— Maar dat is heel weinig! riep Charles uit. Ik wil zeggen, de som is op zich zelf groot genoeg maar voor een spoorwegconcessie al heel gering!

— Beste jongen, merkte Raffles met een fijn glimlachje op. De Engelsche regeering bestaat uit schrandere koppen. De Siameezen zijn nog geen volleerde handelslui en men kan hem tamelijk gemakkelijk foppen. Bovendien moet Engeland deze concessie nog deelen met Frankrijk en Japan.

— Dan is het wat anders! hernam Charles. En van de juweelen-affaire heb je af gezien?

— Ja, beste jongen. Ik wil je wel bekennen, dat Siam mij wel wat al te ver uit de buurt is en bovendien zou het een vrij gewaagde onderneming zijn!

— Nu, dan zullen wij ons in 's hemelsnaam maar met het half millioentje moeten tevreden stellen! zeide Charles lachend. Het is niet te versmaden. Maar denk je dat alles goed zal loopen?

— Wij moeten natuurlijk eenigszins op ons goed gesternte vertrouwen! antwoorde Raffles. Maar ik geloof wel, dat mijn maatregelen goed zijn genomen. Ik weet uit de beste bron — anders zou ik de zaak ook niet eens begonnen zijn — dat Nakorn Surasi het geld dag en nacht bij zich draagt en dat het hem ook niet zal verlaten tijdens het feestmaal. Ik heb je reeds gezegd dat het jonge paar onmiddellijk na den maaltijd met den sneltrein naar Southampton vertrekt, en zich daar inscheept naar Bangkok!

— En heb je alle maatregelen getroffen?

— Alle! Vannacht heb ik het paneel eindelijk

geheel uit de telefooncel kunnen zagen. Dat was een vrij lastig werkje, elken avond vorderde ik slechts een paar decimeters, maar nu is het geheele paneel los en ik kan het van buiten gemakkelijk wegnemen. Je weet dat de achterwand van de telefooncel uitkomt op een smalle dienstgang, die maar heel weinig, en dan nog alleen door het dienstpersonnel, gebruikt wordt. En voor het overige moeten wij maar op onze gelukster vertrouwen.

— Denk je dat de patroon mij zal aannemen? vroeg Charles.

— Dat zal hij stellig doen als ik het hem voorstel!

— Nu, dan is alles in orde. Lord William Aberdeen is voor een dag of veertien naar Schotland vertrokken en overmorgen zal Charles Brand hem nareizen!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigarettenindustrie in Nederland.

HOOFDSTUK III.

DE BRUILOFTSPARTIJ VAN DEN SIAMEESCHEN GEZANT.

Het was twee dagen later, omstreeks vier uur in den middag.

In een der groote particuliere feestzalen van het prachtige hotel Cecil was een druk heen en weer geloop van kelners, die de laatste hand legden aan de prachtig gedekte, groote dinertafel, die in het midden van het vertrek stond en die bijna bezweek onder het gewicht van talrijke zilveren schalen, borden, kristallen glazen en zwaar zilveren pièces de milieux, waarin de kostelijkste bloemen geplaatst waren.

Raffles en Charles onderscheidden zich vooral.

Zij draafden heen en weer, beladen met borden, alsof zij hun geheele leven niets anders hadden gedaan.

Nu en dan kwam de gérant eens poolshoogte nemen, teneinde er zich van te vergewissen hoever de voorbereidselen voor de bruiloftspartij van Nakorn Surasri gevorderd waren.

Hoewel de schemering pas begon te vallen waren de gordijnen voor de beide ramen van de groote eetzaal gesloten en had men al de electriche lichten ontstoken.

Omstreeks half vijf begonnen de eerste gasten te komen, die vol eerbied werden binnengeleid door den gérant.

De meeste bleven echter vertoeven in de kleine ontvangzaal, die aan het groote vertrek grensde en waarvan men de geheele prachtig versierde tafel kon overzien.

De dames waren allen in avondtoilet, zooals gebruikelijk is in de hoogste Engelsche kringen, en de heeren waren gekleed in rok-costuum of wel in groot tenue, indien zij tot het leger behoorden.

De diplomaten hadden zich behangen met allerhande orden, de dames met alles wat zij aan juweelen bezaten.

De kellners hadden nu hun arbeid bijna geheel verricht.

Het oogenblik brak aan, waarop het jonge bruidspaar vergezeld van de gasten die de huwelijksplechtigheid hadden bijgewoond, zijn intrede zoude doen.

Eensklaps zag Raffles, die steeds in de eetzaal was gebleven, hoe alle gasten van hun zetel verzezen en hoe alle oogen naar de deur waren gewend, die op de gang uitkwam.

Nu ging deze deur open en Nakorn Surasri, de Siameesche gezant, wiens borst schitterde van de vele ordetoecken, trad binnen, met zijn jonge vrouw aan den arm.

Hoewel niet zoo bruin van tint als de meeste Siameezen, vertoonde de Siameesche diplomaat een gelaatskleur, die men in Europa slechts weinig aantreft.

Zijn trekken waren regelmatig gevormd en slechts zijn amandelvormige oogen en sterk vooruitspringende jukbeenderen wezen op zijn Aziatische afkomst.

Surasri was vrij klein, maar sierlijk gebouwd en uit al zijn bewegingen bleek, dat hij niet tevergeefs jaren lang in Engeland gewoond had en velerlei takken van sport beoefende.

De dochter van Graaf Cunningham, Blanche, thans mevrouw Surasri, was een blonde schoonheid van omstreeks vijf-en-twintig, bijna een hoofd grooter dan haar echtgenoot en blijkbaar zeer trotsch op het bezit van dezen uitheemschen vogel.

Zij genoot even van den indruk, dien haar verschijning blijkbaar had teweeggebracht, en kwam toen langzaam, naar alle zijden vriendelijk neigend het vertrek binnen.

Nadat men zich nog eenigen tijd met elkander had onderhouden en er ververschingen waren rondgediend, bogaf het gezelschap, uit ongeveer vijftig personen bestaande, zich naar de eetzaal en spoedig waren allen, streng volgens rang en stand, aan de groote tafel gezeten.

Aanstands begonnen de voortreffelijk gedresseerde kellners hun taak.

Onhoorbaar heen en weer loopende brachten zij de spijzen binnen, waaronder natuurlijk niet de gestoofde zwaluwnestjes ontbraken, waarvoor vooral Siam beroemd is.

Het diner had nauwelijks een kwartier geduurd, of een der kellners trad met de groot-

ste onderdanigheid op den Siameeschen gezant toe en wachtte tot deze zich zou verwaardigen zijn blik op hem te vestigen.

Toen kwam de man eenige schreden nader en fluisterde Surasri eenige woorden toe.

De gezant fronste even het voorhoofd en wisselde toen haastig eenige woorden met zijn jonge vrouw.

Deze trok een pruilend lipje en haalde toen onmerkbaar de schouders op, waarop zij bevestigend knikte.

De gesprekken stopten even, want de meeste gasten hadden dit kleine voorval opgemerkt.

Nakorn Surasri zeide nu in voortreffelijk Engelsch, zonder eenig accent:

— Dames en heeren, het spijt mij geducht dat ik zoo onbeleefd moet zijn, maar men roept mij voor zeer ernstige diplomatieke zaken aan de telefoon. Ik bevind mij hier in een gezelschap, dat grootendeels uit staatsbeambten bestaat en zij zullen wel beseffen, dat ik moeilijk kan weigeren, als een lid van de Engelsche regeering mij om dringende zaken wenscht te spreken.

Van verschillende zijden hoorde men toestemmende uitroepen.

Surasri stond op, maakte een bevallige buiging voor zijn jonge vrouw, en ging toen haastig den kellner achterna.

Gedurende dit korte tooneeltje hadden Raffles en Charles, die ijverig hun kellnersplicht hadden gedaan, elkander een snellen en verbaasden blik toegeworpen.

Op het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonde zich zelfs eenige ongerustheid.

Hij vreesde namelijk dat deze onverhoedsche gebeurtenis zijn plannen wel eens in duigen zou kunnen werpen.

Snel liep hij op Charles toe en fluisterde hem eenige woorden in.

— Wij moeten nu onzen slag slaan, beste jongen, aanstands kan het te laat zijn. Misschien is vrouwe Fortuna hier in het spel. Alles goed beschouwd bespaart de Engelsche regeering mij de moeite om den jongen Siamces zelf naar de telefooncel te lokken.

De beide vrienden verloren geen oogenblik om hun plan ten uitvoer te brengen.

Zonder dat het werd opgemerkt begaven beiden zich naar de ontvangzaal en van daar naar de gang.

Er was niemand te zien.

De kellner die den Siameeschen gezant gewaarschuwd had, scheen zich blijkbaar reeds verwijderd te hebben.

Op deze breede gang kwamen verscheidene zijgangen uit, waarvan er een naar de dienstvertrekken van het hotel leidde.

Aan het eind van een dezer dwarsgangen bevond zich de telefooncel.

De beide mannen sloegen opnieuw, na een blik achter zich te hebben geworpen, een kleine gang in en bereikten zoo de achterzijde van de telefooncel.

De maatregelen van Raffles bleken uitstekend te zijn genomen.

Hij wees op een bijna onmerkbaaren naad in het hout van den achterwand en fluisterde

— Hier is het, neem je revolver ter hand, ik zal voor den doek zorgen!

Nauwelijks had hij uitgesproken, of Raffles duwde met zijn voet vlug het geheel loszittende paneel naar binnen.

Hij bukte zich vliegensvlug, kroop door het aldus gevormde gat, en stond in de telefooncel, waar de Siameesche gezant nog steeds aan het telefoneeren was, blijkbaar zoo zeer verdiept in zijn gesprek, dat hij van het lichte geraas niets vernomen had.

Het volgende oogenblik had Raffles hem het toestel uit de hand geslagen en hem een grooten zwarten doek voor zijn mond gebonden.

Maar de gezant scheen niet van zins zich zoo spoedig over te geven.

Hij wendde zich om en bracht zijn hand naar zijn zak.

Maar nu was ook Charles het kleine vertrekje binnengedrongen.

Hij zette in allerijl het uitgezaagde vak weder op zijn plaats en richtte zijn revolver op het voorhoofd van den Siamees.

— Ik zou u aanraden geen weerstand te bieden, mijnheer Surasri! zeide Raffles kalm. Gij zijt tegen de overmacht niet opgewassen. Gij hebt niets anders te doen dan mij uw portefeuille ter hand te stellen, die slechts een zeer klein gedeelte bevat van wat gij uw vermogen kunt noemen en daarop scheiden wij. Zoo niet als goede vrienden, dan toch als mannen die elkaar naar waarde hebben leeren schatten.

Maar ook voor dit argument scheen de Siamees niet veel te gevoelen.

Hij bracht bliksemsnel de handen aan den doek en wilde deze wegtrekken.

— Het is jammer! zeide Raffles, terwijl hij den Siamees met zijn stalen armen omvatte, dat gij mij dwingt om geweld te gebruiken, want eerlijk gezegd heb ik er een hekel aan, maar het gaat niet anders. Wij kunnen niet toelaten dat gij het geheele huis bij elkaar schreeuwt. Help eens! zoo wendde hij zich tot Charles.

De Siamees scheen, ondanks zijn kleinen lichaamsbouw, over meer dan gewone kracht te beschikken.

Er volgde een korte worsteling in het ver-

trekje, dat door een gloeilampje verlicht werd.

Blijkbaar trachte de Siamees de deur die op de gang uitkwam, met zijn voet te bereiken, teneinde door schoppen tegen het hout de aandacht van eenige kellers te trekken.

Gelukkig was Charles er spoedig in geslaagd een paar boeien om de polsen van den Siamees te slaan, terwijl Raffles zijn beenen met een touw bijeen bond.

De strijd had nauwelijks een minuut geduurd.

Raffles richtte zich weder op en trok zijn kleederen weder glad.

— Ik kan het niet zeggen, hoe zeer gij mij gegriefd hebt, mijn waarde heer, zeide hij op bestraffenden toon. Ik heb een ingekankerden hekel aan geweldplegen en ik zou bijna in staat zijn onverrichterzake weder deze telefooncel te verlaten. Maar nu ik eenamal...

Raffles hield midden in zijn zin op.

Zijn trekken teekenden de grootste verbazing.

Hij deed eenige stappen op den Siamees toe en bromde in zich zelf:

— Ik geloof waarlijk, dat wij achter het net visschen, beste jongen!

Charles begreep niets van deze woorden.

Hij stond op heete kolen en had deze gevaarlijke plaats liefst zoo spoedig mogelijk willen verlaten.

Reeds bracht hij de hand naar den binnenzak van den rok, dien de Siamees droeg, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en zeide:

— Ik geloof niet dat je veel in dien zak zult vinden, beste vriend!

— Maar waarom dan niet? vroeg Charles verbaasd.

— Waarom niet? Omdat deze heer heel iemand anders is dan de Siameesche gezant. Zie maar eens!

Met deze woorden wees Raffles naar het gelaat van den man.

Charles bukte zich en had moeite een kreet te weerhouden.

Waarschijnlijk door de korte, maar heftige worsteling, was een dunne laag lichtbruine verf, waarmede het gelaat van den man bedekt was, op enkele plaatsen afgewreven!

— Dat is sterk! siste Charles.

— Ik moet erkennen, dat ik het een stout stukje vind! hernam Raffles, niet zonder bewondering in den klank van zijn stem. Deze heer heeft het uiterlijk van Surasri voortreffelijk nagebootst. En zelfs zijn jonge vrouw zou hem niet hebben herkend.

— Maar wat duivel — wat wil de man daarmee! bromde Charles.

— Beste jongen, daarmede zullen wij ons op het oogenblik maar niet ophouden, zeide Raffles

met een zonderling glimlachje. Ik geloof, dat ik het wel weet, maar dat zal ik je later wel uitleggen. Steek je hand maar in zijn binnenzak, en kijk toch maar eens na, of er niets inzit! Het zou me niet verwonderen als onze goede vriend een zeer groot bedrag bij zich had! Hij was namelijk van zins naar Bangkok te vertrekken! Voor ons is het echter zaak om ons spoedig uit de voeten te maken, wij zijn hier al veel te lang.

Charles beproefde niet eens het raadsel op te lossen, hetwelk zijn vriend hem nu opgaf.

Hij stak zijn hand snel in den binnenzak

van den rok, dien de man droeg en haalde er een dikke portefeuille uit, welke hij in zijn zak liet glijden.

Raffles overtuigde zich nog eens, dat de man ver genoeg van de deur lag om deze niet aanstonds te kunnen bereiken, opende deze, wierp een blik in de geheel verlaten gang en wenkte Charles om hem vlug te volgen.

De deur viel weder dicht en de beide vrienden liepen snel de gang door en begaven zich weder naar de eetzaal, waar hun afwezigheid niet eens was opgemerkt.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

DE SIAMEESCHE TWEELING.

In de eetzaal was het gesprek intusschen tamelijk verflauwd.

Blijkbaar wachtte men op de terugkomst van den bruidegom.

Reeds had de jonge vrouw eenige malen een blik op de deur geworpen.

Zij trommelde zenuwachtig op het tafelblad en wisselde toen eenige woorden met den naast haar zittenden heer, blijkbaar een van haar bloedverwanten.

Eindelijk scheen zij haar ongeduld niet langer meester te zijn.

Zij richtte zich tot Raffles en zeide met stemverheffing:

— Oberkellner, wees zoo goed en ga eens dadelijk zien, waarom Mr. Surasri niet terugkomt! Hij is al langer dan tien minuten weg.

— Waar moet ik hem zoeken, mevrouw? vroeg Raffles onderdanig.

— Hij is aan de telefoon geroepen, man!

— Ik ga aanstonds, mevrouw! hernam de gewaande oberkellner, terwijl hij Charles een snellen wenk gaf om hem op eenigen afstand te volgen.

Er verliepen omstreeks vijf minuten.

Toen ontstond er onder de gasten die bij de deur zaten, een groote opwinding.

Kreten van schrik en ontsteltenis deden zich hooren.

Maar ook vernam men hier en daar een proestend gelach, dat echter aanstonds weder onderdrukt werd.

Nu kreeg ook de jonge echtgenoot het kleine groepje in het oog, dat door de kleine ontvangstzaal langzaam naderbij kwam.

Dat groepje bestond uit den oberkellner en een anderen kellner, die ieder aan een kant een derden persoon ondersteunden, die echter alles behalve neiging vertoonde om hen te volgen.

Deze derde persoon was Nakorn Surasri, de Siameesche gezant!

Maar hoe zag de ongelukkige er uit!

Voor de helft was hij een Europeaan — voor de andere helft Aziaat.

Juist over het midden van zijn voorhoofd, over het midden van zijn neus en over het midden van zijn kin, voor zoover deze zichtbaar

was, liep de scheiding tusschen bruin en blank!

De mond van den ongelukkige was met een grooten zwarten doek dichtgebonden en zijn handen waren geboeid, terwijl zijn beenen met een touw zoodanig aan elkaar waren bevestigd, dat hij niet dan met moeite kon loopen.

Het eenige wat aan hem bewoog, waren zijn gitzwarte, conigszins schuins geplaatste oogen, die een uitdrukking van haat en woede vertoonden en in hun kassen heen en weer rolden.

Niet zoodra had de jonge gade haar gewaanden echtgenoot in het oog gekregen, of zij slaakte een snerpanden gil en viel flauw, met alle gratie, waarover een dame uit de hoogste standen in dergelijke toestanden weet te beschikken.

Intusschen hadden Raffles en Charles den zoogenaamden Siamees op een stoel neergezet.

Zij droegen er echter wel zorg voor, dat zij hem niet ontdeed van den doek, daar de man het volgende oogenblik hen zeker zou hebben verraden!

Aanstands echter verdrongen zich een menigte gasten om den Siamees en begonnen zijn handen en den doek om zijn mond los te maken.

Raffles en Charles waren zoo verstandig den afloop van dezo bewerking niet af te wachten.

Gebruik makend van de algemeene verwarring bogaven zij zich naar de deur.

Juist echter toen zij zouden verdwijnen, werden zij staande gehouden door den vader van de bruid, een heer met een langen witten baard, die vroeg:

— Zeg mij eens, ober-kellner, hebt gij mijn schoonzoon in dezen toestand in de telefooncél gevonden?

— Om u te dienen, Mylord! antwoordde Raffles met uitgestreken gezicht.

De oude heer greep zich naar het hoofd en vreesde zijn verstand te zullen verliezen.

— Het schandaal! Het ongehoorde schandaal! riep hij wanhopig uit! Mijn dochter kan toch onmogelijk een echtgenoot hebben, die slechts voor de helft Siamees is. Er is hier bedrog in het spel.

— Dat vrees ik ook, Mylord! zeide Raffles op drogen toon. Maar gij zult nu wel zoo goed zijn mij toe te staan aanstands den gérant op de hoogte te gaan stellen.

Raffles maakte een diepe buiging en haastte zich weg, gevolgd door Charles voor de oude heer nog een aanmerking had kunnen maken.

Het spreekt echter vanzelf dat zij er zich voor wachtten den gérant tegen 't lijf te loopen.

De grond werd hun nu wel wat al te heet

onder de voeten!

Zij snelden de trap af, bereikten zoo de dienstvertrekken, en vervolgens een kleine binnenplaats, en verlieten toen kalm het hotel uit de kleine zijdeur, waardoor het bediendenpersoneel placht te komen en te gaan.

Zonder zich te overhaasten, maar stevig doorstappend bereikten zij spoedig een auto, die blijkbaar op hen stond te wachten.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur met een tamelijk langen, zwarten baard.

Zachtjes fluisterde Raffles hem in:

— Naar huis, Henderson!

De beide mannen stapten snel in de auto.

Op het oogenblik dat hij het portier achter zich zou dichttrekken, zag Charles op nauwelijks tien meter afstand een zeer grooten hond met een woest uiterlijk en een vreeselijk gebit.

Hij lette echter verder niet op het dier, het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

Aanstands liet Raffles zich achterover in de kussens vallen en barstte in schaterend gelach uit.

Charles keek hem verwonderd aan.

Hij wist dat zijn vriend zich niet vaak overgaf aan dergelijke uitbarstingen van vrolijkheid.

En thans begreep hij er te minder van, daar hij met dit al een zeer groot bedrag had verloren.

— Ik zou wel eens willen weten, waarom je zoo lacht! vroeg hij eindelijk, nadat Raffles wat bedaard was.

— Neem het mij niet kwalijk, Charles, zeide Raffles, maar het was toch ook werkelijk al te grappig. De gezichten van de gasten, toen zij dien half witten, half bruinen Siamees zagen binnenkomen, dien wij zoo prachtig hadden bewerkt in de telefooncél, zal ik mijn leven lang niet vergeten.

— Alles goed en wel! hernam Charles hoofdschuddend. Maar wij zijn met dat grapje een half millioen kwijt.

Raffles maakte een onverschillig, afwerend wuifgebaar en zeide:

— O, dat doet er minder toe! Het was zeer opwindend, dat zal je moeten toegeven!

— Inderdaad, hernam Charles met een zweem van ironie in zijn stem, ik geloof wel, dat er eenig gevaar aan verbonden was. Maar in deze geheele zaak zijn eenige dingen, die ik nog niet goed begrijp!

— Niet? vroeg Raffles verbaasd. Het is toch anders zoo duidelijk als de dag!

— Meen je? riep Charles uit. Wil je mij dan om te beginnen eens zeggen, waar de echte Siamees op het oogenblik is!

— Dat weet ik niet, maar in ieder geval

wordt hij gevangen gehouden door dezelfde bandieten die dien brutalen, ik mag zelfs wel zeggen genialen aanslag hebben uitgedacht. Vermoedelijk zal hij wel ergens in een van de reusachtige kelders van het hotel zijn opgesloten, die zoo groot zijn, naar je weet, dat men er bijna een geheel dag in kan rondloopen, zonder ze allen te hebben bezocht!

— Maar die kellner die hem kwam waarschuwen? ging Charles voort.

— Wel, die man was natuurlijk evenmin een kellner als wij het waren! De man die dit plan verzong — en ik geloof wel te kunnen zeggen, dat hij niemand anders is dan Shydrift — is van hetzelfde courantenbericht uitgegaan als wij. Ik moet echter nederig bekennen, dat zijn plannen veel verder gingen.

— In hoeverre?

— Wel, ik geloof bijna zeker, dat de man die de rol van den Siameeschen gezant moest spelen ten opdracht had, in diens plaats de prachtige kroonjuweelen van Bangkok naar Londen over te brengen, bij welker fabelachtige waarde het half millioen, dat zij nu hebben weten te verkrijgen, een simpele aalmoes is!

— Ik begin licht te zien! riep Charles uit. Het was een brutaal stuk, maar het bleek toch niet onuitvoerbaar te zijn geweest. De man leek werkelijk op den Siameeschen gezant als de eene druppel water op den andere. Alleen begrijp ik niet goed, wat hij in de telefooncel uitvoerde!

— Wel, telefonisch aan zijn chef mededeelen, dat de truc reeds voor de helft geslaagd was. Bovendien was het immers mogelijk, dat een der gasten of zijn gewaande vrouw hem naar de telefooncel zou volgen?

— Ja, dat begrijp ik! Nu is er nog één ding! Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk geweest, dat zij den echten gezant zoo spoedig hebben weten te verdonkeremanen?

— O, dat is minder moeilijk in zijn werk gegaan, dan het op het eerste gezicht lijkt! Shydrift beschikt over een zeer groot aantal middelen, waaronder de bedwelmende een groote bekleeden. De kellner die hem zoogenaamd den weg naar de telefooncel wees heeft hem onderweg daarheen eenvoudig een doekje met een of ander bedwelmende stof onder den neus gehouden, waarvan de uitwerking zich bliksemsnel doet gevoelen. Op hetzelfde oogenblik is er een handlanger toegesnel en beiden hebben zij den gezant langs een der weinig gebruikte trappen naar beneden gebracht, misschien naar den kelder waarvan ik je sprak, maar misschien ook naar een wachtende auto!

— Maar wacht eens even! De kans was toch

groot, dat zij onderweg iemand zouden ontmoeten.

— Daarop hebben zij natuurlijk gerekend. Maar wat was gemakkelijker dan te zeggen, dat de gezant plotseling door een flauwte was overvallen en dat zij hem naar een dokter brachten?

Charles maakte een gebaar van twijfel.

— Het kan zijn — maar het was en blijft toch een zeer gewaagde onderneming!

— Dat is zij, en daarom ben ik er bijna zeker van, dat ik het bij het juiste einde had, toen ik professor Shydrift als de bewerkte noemde.

Even zwegen de beide vrienden.

Toen hernam Charles:

— Ik behoef je niet te zeggen, in welken toestand Shydrift zal verkeeren, als hij hoort, dat je hem voor de zooveelste maal weer eens een zoo groot bedrag door den neus hebt geboord.

— Dat zal wel! antwoordde Raffles kalm.

— Maar gelukkig voor hem, heeft hij dan toch nog het half millioen! ging Charles met eenige spijt in zijn stem door.

— O, die zal hij niet lang houden! zoide Raffles steeds even bedaard.

— Wat meen je daarmee? riep Charles verwonderd uit.

— Niets anders, dan dat ik dat half millioen reeds als mijn eigendom had beschouwd en dat ik zeker niet zal toelaten, dat een man als Shydrift mij daarvan berooft. Dat zou waarlijk mijn eer te na zijn.

Charles keek Raffles even aandachtig aan, als twijfelde hij, of hij wel goed verstaan had en schudde toen afkeurend het hoofd.

— Is dat de waaghalzerij niet wat al te ver drijven? vroeg hij eindelijk.

— Hoe zoo? vroeg Raffles kalm.

— Wel, ik zou het mij nog kunnen begrijpen, als Shydrift nergens op was voorbereid, maar het zal je zelf wel duidelijk zijn, dat hij thans waakzaam is! Er is vandaag genoeg gebeurd, om hem op zijn hoede te doen zijn.

— Het is mogelijk! hernam Raffles. Maar daardoor zal ik mij toch niet laten weerhouden.

— Maar e weet niet eens, waar Professor Shydrift zich ophoudt? riep Charles uit.

— Dat is in ieder geval te onderzoeken. Ik acht het zeer goed mogelijk dat hij het gestolen geld in zijn huis verborgen houdt, waar hij onder zijn waren naam zijn beroep uitoefent. En als dat niet het geval is, dan kunnen wij toch zijn gangen wel na gaan!

— Maar hij zal zich door spionnen laten omringen! vervolgde Charles.

— Welnu, wat zou dat? Dan zal ik mij ook

van een spion bedienen. Je zult mij toch wel van dienst willen zijn?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Charles haastig. Maar ik wil niet, dat je naderhand zult kunnen zeggen, dat ik je niet gewaarschuwd heb!

Op dit oogenblik had de auto bijna een stille dwarsstraat van de Cromwellstreet bereikt, welke de chauffeur aanstonds zou inslaan, om den wagen te doen stilhouden voor een kleine zijpoort in den muur, welke het park omringde, behoorend bij de prachtige villa, welke Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Toevallig wierp Charles juist een blik uit het achterraampje van de auto.

Een kreet ontsnapte hem en hij bukte zich naar het mondstuk van de spreekbuis, dat hem met Henderson den chauffeur in verbinding zou stellen.

— Niet de zijstraat inslaan, Henderson! beval hij. Maar de Cromwellstreet uitrijden, tot je de Theems hebt bereikt.

Vol verbazing had Raffles deze handelwijze van zijn vriend gadeslagen.

— Waarom doe je dat? vroeg hij verwonderd. Waarom gaan wij niet naar huis?

— Neem mij niet kwalijk, dat ik op eigen gezag ingrijp, Edward! zeide Charles haastig, maar ik geloof dat ik goed gedaan heb. Weet je wat ik daar zoeven door het raampje zag?

— Welnu?

— Denzelfden hond, dien ik gezien heb, juist toen wij in de auto stapten.

Raffles antwoordde niet maar draaide zich op zijn beurt om en wierp een blik door het raampje.

— Is het die groote kortharige hond, met die lange ooren, die daar achter ons aandraaft?

— Juist! Herken je hem niet?

Raffles wierp nog even een snellen blik achter zich en riep toen uit:

— Ja — nu ken ik het dier! Het is Nero, de hond van professor Shydrift!

— Juist! Hij heeft alleen het dier laten scheren, om het onherkenbaar te maken!

— En misschien was dat ook wel noodig om de wonden beter te kunnen behandelen, die je hem eenigen tijd geleden hebt toegebracht bij ons avontuur in Rose Hill!

— Maar die hond loopt ons zeker niet voor de aardigheid achterna! riep Raffles woedend uit. Ik heb dicht achter het beest een auto gezien!

— Die auto zag ik ook, Edward, en ik geloof dus niet, dat ik verkeerd heb gehandeld! merkte Charles glimlachend op.

— Je hebt je uitstekend gehouden, beste jongen! prees Raffles hem. Nog een paar seconden en Henderson zou de stille zijstraat zijn ingereden. Daar deze geen tweeden uitgang heeft, en er zich maar een deur in bevindt, zou het geheim van Lord William Aberdeen, dat ik zoo lang heb weten te bewaren, aan den dag zijn gekomen en zou ik daardoor in het grootste gevaar zijn gebracht! Het is mogelijk, dat de professor mij niet aanstonds aan de politie zou hebben verraden, maar zeker zou dat in geen geval zijn geweest.

Raffles stak Charles de hand toe en vervolgde:

— Het is zeker je instinct geweest, dat je heeft ingegeven, om uit het achterraam te kijken.

Wat zullen wij nu doen?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Ik zal Henderson bevel geven naar ons huis in de Victoriastreet te gaan. Daar zal ik dan de zaak met Shydrift eens en vooral afdoen!

Raffles had deze woorden gezegd met grimmig op elkaar geklemde lippen en een meedoogenloozen blik in zijn grijze oogen, die nu hard als staal waren.

Charles zweeg.

Hij begreep wel, dat het zoo niet lang kon duren en dat er binnenkort een einde moest worden gemaakt aan den toestand, waarin zijn vriend zich bevond.

Inderdaad, indien deze Shydrift het spoor niet voorgoed kon doen bijster worden, dan hingen hem groote gevaren boven het hoofd, waaronder wel het minste was, dat Shydrift hem aan de justitie zou overleveren.

Raffles had intusschen de spreekbuis gegrepen.

— Rijdt naar het huis in de Victoriastreet, Henderson! beval hij. Je kent het immers? Het is het huis van Brown, den ontdekkingsreiziger!

Door de ruit heen, zagen de beide mannen hem bevestigend knikken.

— Zoodra wij zijn uitgestapt rijdt je zoo snel mogelijk weg! Geef er echter nauwkeurig acht op, dat je niet bij toeval door een zeer grooten, kaal geschoren hond met groote ooren wordt achtervolgd. Je mag ook niet met de auto naar de villa rijden, maar brengt haar naar Rose Hill, zoo snel de wagen loopen wil en keer dan per trein terug!

Weder knikte Henderson, ten bewijze dat hij het bevel begrepen had.

De auto snelde de Theemskade op.

Nu en dan wierp Charles een blik uit het raampje.

De hond scheen wel onvermoeibaar te zijn!

Met groote sprongen galoppeerde hij achter de auto en scheen haar met gemak te kunnen bijhouden.

Het was duidelijk, dat zij het dier hier in de hoofdstad, waar zij niet al te snel konden rijden, zeker niet zouden kwijtraken.

— Als wij eens doorreden tot het dier van vermoeidheid niet verder kon ! opperde Charles.

— Neen ! zeide Raffles kortaf. Ik wil er een einde aan maken. Een van ons beiden is te veel. Ik zal hem een eerlijke kans geven. En dat is alles wat ik voor hem doen kan !

Charles scheen de bedoeling van zijn vriend te begrijpen.

Er kwam een angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij wist, dat Shydrift ondanks zijn ouderdom een voortreffelijk schermer was en zich als bekwaam schutter naam had gemaakt.

Hij dacht er echter niet aan, deze opmerking jegens Raffles te maken, daar hij vreesde hem te beleedigen.

Raffles sprak weinig meer.

De toedracht van de zaak was hem nu tamelijk duidelijk :

Shydrift had, dicht bij het Hotel Cecil, zijn orders gegeven en was als een goed veldheer in de buurt gebleven.

Toen hij de beide gewaande kellners zoo overhaast uit het hotel zag snellen en in een auto stappen, en dit feit in verband bracht met het zoo eensklaps afgebroken telefoongesprek, begreep hij wel wat er gaande was.

Hij was dadelijk in een gereedstaande auto gesprongen en de chauffeur had niets anders behoeven te doen, dan den hond te volgen, die onmiddellijk zijn ouden vijand geroken had.

De Groote Onbekende balde de beide vuisten en beet zich op de lippen, zoodat de tanden hem in het vleesch drongen.

Zijn gelaat was op dat oogenblik waarlijk vreeselijk om aan te zien.

Zijn oogen glansden als gepolijst staal, zijn neusvleugels trilden en zijn wenkbrauwen waren dreigend samengetrokken.

Een scherpe rimpel liep van zijn neuswortel dwars over zijn voorhoofd, voor Charles het onbedriegelijk teeken, dat zijn vriend zich bevond in een gemoedstoestand, waarin het voor zijn vijanden niet geraden was hem te tarten.

Binnen een half uur had de auto de Victoria-street bereikt.

Zij stond stil voor een ouderwetsch huis van slechts twee verdiepingen.

De blinden van dit huis waren gesloten en het scheen onbewoonbaar te zijn.

Zonder er zich om te bekommeren, dat hij nog in kellnersgewaad was, sprong Raffles, op den voet door Charles gevolgd, uit de auto en sloeg het portier weder dicht.

Onmiddellijk bracht Henderson den wagen weder in beweging en was spoedig uit het gezicht verdwenen.

Een snelle blik was voor de beide vrienden voldoende, om hen te doen zien, dat hun vijand de achtervolging niet had opgegeven.

Op een vijftigtal meters stond de groote hond hijgend stil, op enkele passen van een gewone huur-auto.

Raffles deed echter, alsof hij niets gezien had, stak snel den sleutel in het slot en de beide mannen traden binnen.

Zij stonden nu in een tamelijk donkere vestibule, die slechts verlicht werd door een klein raampje boven de deur.

Raffles trad aanstonds een zijkamer binnen, opende de luiken, trok de gordijnen terzijde, zoodat het schemerlicht in de kamer kon doordringen en bromde toen :

— Hij zal niet kunnen zeggen, dat ik hem in het donker overvallen heb !

— Mag ik een opermking maken, Edward ? vroeg Charles nu aarzelend.

— Zeg eens op ? vroeg Raffles.

— Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat dit huis een geheimen uitgang heeft, die door een lange tunnel dicht bij de Theems uitkomt. Wij zouden nog gemakkeijk kunnen ontsnappen.

— Ten eerste ben ik niet van plan om te ontsnappen, zeide Raffles koel, daar ik met Shydrift eenige woorden te spreken heb, en ten tweede hebben wij waarschijnlijk niet eens tijd om den geheimen uitgang te gebruiken, want daar zie ik den hond al !

— Maar Shydrift zal toch niet durven aanbellen ? zeide Charles die al spijt had van zijn opmerking.

— Waarom niet ? vroeg Raffles. Hij kent dit huis volstrekt niet. Hij weet niet of er nog andere menschen wonen, hij kan niet anders dan vermoeden, dat er wel dienstboden zullen zijn. Waarschijnlijk gelooft hij, dat wij hier in onze kwaliteit als kellners gewoond hebben. Hoort — daar gaat de bel al !

Inderdaad, het scherp geratel van de bel klonk door het ledige huis.

Raffles wierp snel een blik in den kleinen spiegel, die aan de buitenzijde van het raam in den muur was bevestigd.

— Aha, de heeren bewijzen ons de eer, met z'n vieren te verschijnen ! bromde hij. Nu, zoo-veel te beter. Dan kunnen zij althans niet

zeggen, dat de overmacht hun te groot is geweest. Kom, Charles er moet snel gehandeld worden.

— Wat zullen wij doen ?

— Laat hen alle vier binnen !

— Zijn zij met hun vieren ! riep Charles verschrikt uit.

— Zooals ik zeg ! hernam Raffles eenigszins ongeduldig. Vindt je het niet genoeg ?

— O, wat dat betreft — integendeel ! antwoordde de jonge man haastig. Maar zij zullen mij aanstonds overvallen, zoodra ik de deur openmaak.

— Daar zal ik wel voor zorgen ! hernam Raffles rustig, terwijl hij naar een kast toetrad

en er twee zonderling gevormde pistolen uit haalde.

— Hier, neem dit windpistool, er zitten vier schoten op ! Zij moeten zoo weinig mogelijk gerucht maken ! Schiet onmiddellijk als zij hun revolver vertoonen, maar zorg, wat ik je bidden mag, dat je Shydrift geen leed doet. Ik zal hem doden, maar ik zal het als een gentleman doen.

Raffles had deze woorden uitgesproken op een toon, welke Charles een rilling over den rug deed loopen.

Op dat oogenblik ging de huisbel ratelend voor de tweede maal over.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK V.

EEN VREESELIJK TWEEGEVECHT.

— Open maar met het ijzerdraad ! beval Raffles. Ik zal in dien tusschentijd de gordijnen weder dicht doen.

Terwijl hij snel weder in de kamer trad, die nu bijna geheel in duisternis was gehuld, daar de avond snel viel, betrad Charles de vestibule.

Naast de deur van de zijkamer bevond zich de greep van een lang ijzerdraad, dat langs de zoldering naast de voordeur liep en waarmede men de voordeur kon opentrekken en tegelijkertijd dekking kon zoeken achter de geopende kamerdeur, die van zeer dik eikenhout was vervaardigd.

Hij trok aan het ijzerdraad — de voordeur ging langzaam open.

Aanstonds sprong een reusachtige hond met woest glinsterende oogen met groote sprongen de vestibule binnen.

Het was Nero, de hond van Shydrift.

Hij snuffelde even rond en drong toen de zijkamer binnen, waar Raffles juist de gordijnen dicht deed.

Een zwakke knal weerklonk, dadelijk daarop gevolgd door een dof gegrom en het noervallen van een zwaar lichaam.

Toen werd het stil.

Intusschen waren de vier mannen snel de vestibule binnengetroden en achter hen, zonder dat een hunner er met de hand was aangekomen, viel de zware voordeur weder dicht.

Het dreunend geluid deed de vier indringers bij instinct snel het hoofd omwenden.

Toen stonden zij allen stil.

Het was nu bijna geheel donker in de vestibule, want het avondlicht dat door het kleine raam boven de deur binnendrong, nam snel in kracht af.

Toen klonk een diepe stem bevelend door de stilte :

— Nero !

Alles bleef stil !

Maar Charles achter zijn deur, zoowel als Raffles in de kamer, hadden de stem herkend : professor Shydrift had zijn hond geroepen.

— Nero ! klonk het nu luider.

Nog werd er niets vernomen in het stille, als uitgestorven huis.

Charles hoorde een onderdrukten vloek mompelen.

Toen werd de vestibule plotseling verlicht door een schijnsel van twee elektrische zaklantaarns.

En tegelijkertijd werden de glinsterende looplen van drie revolvers zichtbaar.

Alleen Shydrift scheen niet gewapend te zijn.

Maar bij het licht van de lantaarn had een der bandieten, die wat meer de vestibule was binnengekomen, Charles achter de deur gezien.

Hij slaakte een doffen kreet van woede en hief zijn revolver op.

Maar voor hij het schot had kunnen lossen klonk er weer een zwakke knal als van de kurk die uit een kinderpistoolje wordt geschoten.

De revolver viel kletterend op den grond.

Met een kreet als van een gewond dier greep de bandiet naar zijn rechter bovenarm — de kogel uit het windpistool had dien arm verbrijzeld !

Nu stormde een tweede man voorwaarts met opgeheven revolver en onder het uiten van de vreeselijkste bedreigingen.

Ten derde male klonk het zwak geluid van een windpistool en met een doffen snik viel de bandiet voorover op de groote blauwe tegels van de vestibule. Raffles verscheen op den drempel, het pistool in de vuist geklemd.

Hij bracht de linkerhand omhoog en dadelijk daarop baadde de vestibule in licht.

— Ziezoo, mijne heeren, nu staan de partijen althans gelijk ! klonk de heldere stem van den Grooten Onbekende. Werp uw revolver weg, zoo beval hij den derden indringer, of ik schiet u neer als een hond.

De bandiet wierp een snellen blik op zijn meester, als om diens bevel te vernemen.

Shydrift beet zich op de lippen en zijn lange baard trilde zenuwachtig, terwijl zijn groenige

oogen een verschrikkelijke uitdrukking kregen.

Maar Raffles scheen zijn geduld te verliezen.

Toen de bandiet Shydrift nogmaals vragend aankeek, sprong hij op hem toe en sloeg hem het wapen bliksemsnel uit de vuist.

— Wees zoo goed, mijnheer Charles en raap deze gevaarlijke voorwerpen eens op ! vroeg Raffles op vriendelijken toon.

Charles kwam te voorschijn en spoedig waren de drie gevaarlijke revolvers in zijn zakken verdwenen.

De man met den verbrijzelden arm stond kreunend in een hoek en wierp blikken vol haat op zijn beide tegenstanders.

Raffles ging op hem toe en keek hem aandachtig aan.

Toen hief hij de hand op, bevochtigde zijn wijsvinger en veegde daarmee krachtig over het gelaat van den man.

— Gij zijt niet gegrimpeerd, naar ik zie ! gromde hij. Ik zal mij uw gezicht goed in het geheugen prenten !

Mijnheer Charles wees zoo goed dien opgewonden man daar te boeien terwijl ik onzen professor in bedwang houd die verdachte bewegingen naar zijn zak maakt.

Dadelijk haalde Charles een stel boeien uit zijn zak en bevestigde deze vliegensvlug om de polsen van den ongekwetsten bandiet.

Toen trad Raffles op den derde toe en wentelde hem met den voet om.

— Een zeer ordinaire bandiet minder ! zeide hij verachtelijk.

Daarop wendde hij zich opnieuw tot Charles en beval :

— Ontlast onzen waarden heer professor van zijn wapens en maak dan ook dien gewonde daar onschadelijk !

Met opgeheven pistool trad Charles op Shydrift toe, stak zijn hand vlug in de zakken van diens overjas, knoopte haar open, doorzocht ook de binnenzakken en liet de kleine browning die hij vond den weg van de drie revolvers opgaan.

Ten slotte trad hij op den man met den verbrijzelden arm toe en wendde zich toen tot zijn vriend met de opmerking.:

— De man is ernstig gewond, Edward wij zouden hem zeer veel pijn doen als wij hem bonden.

— Laat het dan ! hernam Raffles kortaf. Ik ben geen heul ! Wasch zijn wond uit, verbindt hem en sluit hem op in een van de vertrekken zonder vensters.

Charles gaf den man een wenk die hem gewillig als een lam volgde, blijkbaar suf van de pijn.

Raffles was met Shydrift alleen.

Hij boorde zijn grijze oogen even in het gelaat van zijn doodsvijand en zeide toen :

— Wel professor, gij hebt uw zin ! Gij hebt mijn verblijf willen uitvinden om u op mij te wreken, misschien wel om mij te dooden. Wat het eerste betreft zijt gij geslaagd, wat het tweede betreft, misschien zullen de rollen wel worden omgekeerd.

— Gij wilt mij dus dooden, siste Shydrift tusschen zijn gele tanden, terwijl zijn gelaat een vale tint verkreeg.

— Dat wil ik, mijn waarde professor ! antwoordde Raffles ijskoud, terwijl hij met een uitnoodigend gebaar wees naar den voet van een breede eikenhouten trap die voerde naar een galerij waarop verscheidene deuren uitkwamen. Maar wees gerust, zoo vervolgde hij, ik ben niet voornemens dit te doen op de wijze welke gij steeds pleegt toe te passen. Met andere woorden, ik zal u niet vermoorden !

— Wat wilt gij daarmee zeggen ? vroeg Shydrift op doffen toon.

— Dat zult gij aanstonds vernemen ! Gij zijt een goed schermer, heb ik gehoord.

Shydrift knikte, terwijl zijn donkere wenkbrauwen de hoogte ingingen.

Blijkbaar begreep hij de beteekenis van deze vraag niet.

— Ook ik vlei mij tamelijk goed met het spitse staal om te gaan ! vervolgde Raffles. Welnu, waarde professor, gij hebt u in een muizonval begeven en het zal geheel aan u zelf liggen of gij haar levend verlaat !

— Een tweegevecht dus ! riep Shydrift op schamperen toon uit.

— Mishaagt u dat soms, riep Raffles toornig. Ja, ik kan mij voorstellen dat sluipmoord u liever is ! Toch geloof ik niet dat gij zult weigeren !

— En waarom niet, als ik vragen mag ? vroeg Shydrift.

— Omdat ik er u wel toe zal weten te dwingen !

— En hoe dan wel ?

— Dat zal ik u zeggen ! Ik houd u voor den grootsten schurk dien de zon ooit beschenen heeft ! Maar ik geloof toch niet dat zelfs gij het zoudt dulden als ik u in het gelaat sloeg !

Shydrift deed een stap achteruit.

Zijn gelaat werd zoo mogelijk nog bleeker.

Zijn groene oogen schoten vuur en hij haalde met moeite adem.

— Wees gerust ! kon hij eindelijk uitbrengen. Tot dat uiterste zoudt gij niet behoeven te gaan. Ik ben tot uw dienst !

Terwijl hij sprak had Shydrift met gluiperigen blik om zich heen gekeken.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Gij zoekt uw hond ? vroeg hij. Doe maar geen moeite, professor ! Het monster kan niemand meer schaden. Ik ben zoo vrij geweest om het ondieer neer te leggen.

Wel eenigszins tot Raffles' verwondering toonde Shydrift minder wanhoop en woede over den dood van zijn hond dan waarop hij gerekend had.

Wel echter gleed er een trek van teleurstelling en machteloos haat over zijn bleek gelaat.

Op dat oogenblik keerde Charles uit een kleine zijdeur weder terug.

— De wond is minder erg dan wij aanvankelijk dachten ! zeide hij. Het is slechts een vleeschwond en het been is niet geraakt. Ik heb er den kogel kunnen uitknijpen en nu is de schobbejak goed verbonden en zit in de kleine kamer zonder vensters ! De deur is goed gesloten.

— Uitstekend ! zeide Raffles.

Nogmaals wees hij naar de trap en wendde zich toen tot Shydrift met de woorden :

— Wees zoo goed mij voor te gaan ! Wij moeten de tweede deur aan onze rechterhand binnen ! En ik waarschuw u reeds bij voorbaat dat gij volstrekt geen pogingen behoeft te doen om te ontvluchten want 't zou u niet baten. Gij kent dit huis niet en gij zoudt overal uw hoofd stooten. Ten overvloede vrees ik dat een kogel uit dit windpistool sneller zal loopen dan gij !

De professor bromde eenige onverstaanbare woorden.

Hij wisselde nu een bliksemsnellen blik met den geboeiden man in den hoek van de vestibule.

Deze scheen de beteekenis van dien blik aanstonds begrepen te hebben en deed eenige stappen naar voren.

— Gij laat mij toch niet hier ? vroeg hij, zich tot Raffles wendend.

Deze bedacht zich even en zeide toen :

— Neen, gij gaat met ons mede ! Gij zult getuige zijn ! Gij zult later moeten kunnen bezweren dat het een eerlijk tweegevecht was. Mijnheer Charles zal mijn secundant zijn, gij moogt secundant zijn van uw meester. Vooruit !

De vier mannen bestegen de trap.

Shydrift ging langzaam vooruit.

Daarop volgde Raffles met opgeheven windpistool, vervolgens de gebonden bandiet, terwijl Charles als het ware de achterhoede dekte.

Voor de tweede deur rechts stonden zij stil.

— Hier is het ! zeide Raffles hoffelijk, terwijl hij de deur openstiet en tegelijkertijd den schakelaar van het electrische licht omdraaide.

De vier mannen bevonden zich nu in een ruim maar schaars gemeubeld vertrek, uitstekend geschikt voor de tragische sport die

hier aanstonds beoefend zou worden.

Het vertrek had slechts één raam, dat door dikke gordijnen was afgesloten.

Het licht was afkomstig van een kleinen electrischen ballon in het midden van het plafond, die echter een krachtig licht verspreidde.

Het vertrek bezat nog een tweede deur die blijkbaar toegang gaf tot een kleine zijkamer.

Raffles deed zorgvuldig de gangdeur achter zich dicht en sprak toen :

— Mijn waarde professor, gij begrijpt wel dat dit een ernstige zaak is ! Ik behoef u zeker niet te zeggen dat wij op leven en dood vechten. Eén van ons beiden is hier op aarde te veel en daar ik niet inzie waarom ik goedschiks mijn plaats voor u zou inruimen, zoo kunt gij zelf de gevolgtrekking wel maken.

Shydrift wierp zijn tegenstander een boosaardigen blik toe.

Maar blijkbaar vertrouwde hij op zijn bekwaamheid als schermer.

Hij haalde de schouders op en gromde :

— Wij zullen zien ! Maak er, wat ik u zoeken mag, wat haast mede, want ik heb nog andere dingen te doen hedennacht.

— Wel professor — ik hoop dat gij daartoe in de gelegenheid zal zijn ! Dat is alles wat ik zeggen kan ! zeide Raffles op snijdenden toon.

Daarop wendde hij zich tot Charles en zeide :

— Mijnheer Charles, wees zoo goed de wapens te halen ! Zorg er voor dat de degens zelfs geen millimeter verschillen en juist even zwaar zijn !

Charles trad de kleine zijkamer binnen.

Hij bleef slechts vijf minuten weg en toch leek het een eeuwigheid te zijn.

De pendule op de schoorsteen tikte zwaar en dat was het eenige geluid dat in het groote vertrek vernomen werd.

Eindelijk kwam hij weder terug.

In de rechterhand hield hij twee spitse schermdegens, waarvan het staal glinsterde in het licht van de electrische lamp aan de zoldering.

De jonge man trad op den tweeden bandiet toe en vroeg hem :

— Gij hebt toch zeker verstand van wapens ?

— Dat zou ik meenen !

— Dan zult gij u zeker wel even willen overtuigen dat deze degens volmaakt gelijk zijn ! zeide Charles, terwijl hij de spitse wapens naast elkander met de punt op den vloer plaatste.

De bandiet vergenoegde zich met een blik op de beide schermdegens te werpen.

— Het is in orde ! bromde hij.

— Wilt gij zoo goed zijn u zelf ook te overtuigen, professor ? zoo vervolgde de jonge man,

terwijl hij zich tot Shydrift wendde.

Shydrift gaf zich wat meer moeite dan zijn secundant.

Hij nam een voor een beide wapens in de hand, woog ze nauwkeurig en gaf ze eindelijk, toen hij gezien had dat zij volmaakt gelijk waren, aan Charles terug.

Raffles had het gelaat van den professor sedert eenige oogenblikken bestudeerd en verwonderde zich over de boosaardige uitdrukking, gemengd met spot, welke hij op diens gelaat zag.

Hij kon zich volstrekt de oorzaak van deze spotzucht niet verklaren.

Nu en dan wierp hij een onderzoekenden blik op den tweeden bandiet, met wien Shydrift nu en dan een snellen blik wisselde.

Hij vreesde een valstrik — en toch : wat zou er kunnen gebeuren.

De bandiet was stevig geboeid en hulp zou er zeker niet komen opdagen. Nu de straatdeur eenmaal weder dicht was zou het onmogelijk zijn het huis binnen te dringen.

Intusschen was Charles op Shydrift toegetreden en had hem een der degens met een hoffelijke buiging toegereikt, evenwel zorgdragend dat hij den verraderlijken bandiet niet uit het oog verloor.

De beide duellanten stonden een oogenblik later tegenover elkander.

Shydrift had zich van zijn jas ontdaan, terwijl ook Raffles zijn jas had uitgetrokken en de mouwen van zijn overhemd had opgeslagen.

De groote tafel was terzijde geschoven, de bandiet stond bij de deur, een weinig achter en naast Shydrift, terwijl Charles wiens hart hevig klopte, naast zijn vriend had plaats genomen.

De stem van den jongen man klonk hem vreemd in de ooren, toen hij vroeg :

— Zijt gij klaar ?

— Wij zijn klaar ! klonk het als uit één mond.

— Kruist het staal ! klonk het volgend bevel.

Met een scherp knarsend geluid sloegen de klingen tegen elkaar.

Charles trad naar boren en nam de beide punten van de gekruiste degens in de hand.

Het volgend oogenblik trad hij achteruit en schor klonk het :

— Vooruit !

Het duel was begonnen.

Het bleek Raffles al na de eerste uitvallen, dat Shydrift beschikte over een kracht en een vlugheid als waartoe hij hem niet meer in staat rekende.

Ongetwijfeld behoorde de Koning der Misdadigers tot een der beste schermers van Londen !

In het begin volgden de uitvallen en de parades elkander zeer snel op.

De beide tegenstanders trachtten blijkbaar elkanders zwakke zijden uit te vinden.

Op het bleeke gelaat van Raffles stond een onwrikbaar besluit te lezen zijn meedoogenlooze doodsvijand zou dit huis niet levend verlaten — of hij zelf zou vallen!

Zijn groote grijze oogen waren wijd geopend en schitterden van een zonderlingen glans.

Hij had de dunne lippen oopen geklemd en zijn neusvleugels trilden zachtjes.

Reeds had de Groote Onbekende een paar maal een zeer gevaarlijken en snellen stoot moeten afwenden die zijn hart bedreigd had.

Hij zelf had zijn tegenstander een onbeteeke-nende wonde aan den linkerarm toegebracht.

Ademloos keek Charles toe.

Hij had aanstonds gezien dat Raffles in Shydrift een geducht tegenstander had gevonden.

Ook hem verwonderde de lenige kracht en de vlugheid van den professor, die toch zeker minstens vijftig jaar moest zijn.

De groenachtige oogen van Shydrift waren half toegeknepen en strak op het gelaat van zijn doodsvijand gericht.

Zoo duurde de strijd bijna een kwartier zonder ophouden voort.

Professor Shydrift scheen nog volstrekt geen teekenen van vermoeidheid te toonen.

Een enkele maal had hij een gemeenen vloek uitgestooten als de punt van Raffles' degen zijn eigen borst had bedreigd en dat was het eenige geluid dat er gehoord werd, behalve het kletteren der stalen klingen en de snelle ademhaling der beide strijdenden.

Plotseling viel Shydrift onverhoeds uit.

Hij bracht den dogen van Raffles eenigszins uit de richting en drong op zijn tegenstander in.

Charles drukte de hand op zijn woest kloppend hart.

Zijn vriend scheen verloren!

Maar snel als de bliksem had Raffles een enkelen stap achterwaarts gedaan.

Hij liet zijn wapen met ongelooflijke snelheid een kwart cirkel beschrijven en toen de klingen weder met geweld tegen elkaar botsten, brak de degen van professor Shydrift ongeveer in de helft midden door.

De Koning der Misdadigers uitte een kreet van woede en angst!

Hij waande zich verloren.

Hij stond doodstil en staarde op het nu waardelooze stuk van den degen dat hij in de hand hield.

Raffles' oogen fonkelden.

Zijn ademhaling ging zwaar.

Hij bedacht zich echter geen oogenblik maar legde met een vlug gebaar den kling van zijn degen over de knie en brak hem middendoor!

Toen haalde hij zijn zakdoek uit zijn zak, wikkelde dit om het bovineinde van de onderste helft van den degen en wees met een bevolend gebaar op het spitse stuk staal dat aan de voeten van Shydrift lag.

— Raap op! beval hij.

Aarzelend gehoorzaamde de Koning der Misdadigers.

Blijkbaar begreep hij niet aanstonds wat Raffles wilde.

— Neem uw zakdoek en doe zooals ik! vervolgde deze. Wij hebben hier twee uitstekende dolken! Ik wil geen tijd verliezen met het zoeken naar nieuwe degens! Professor, gij zijt toch niet bevreesd?

Charles wilde tusschenbeide komen. Deze wijze van vechten scheen hem verschrikkelijk toe!

Maar Raffles legde hem met een enkel gebaar het zwijgen op.

Shydrift had zich langzaam gebukt.

Hij nam het spitse dogeneinde op, wikkelde er zijn zakdoek om en nam het bij wijze van dolk in de hand.

Een blik op het gelaat van zijn tegenstander was voldoende om hem te doen inzien dat hij om zijn leven zou moeten strijden.

— Vooruit, professor Shydrift! riep Raffles, terwijl zijn oogen vonken schoten. Ik of gij!

Met een kreet als van een wild dier stortte Shydrift zich op den Grooten Onbekende.

Een ontzettende worsteling volgde.

De beide doodsvijanden hadden elkaar om het lichaam gegrepen en trachtten elkander nu met hun zonderlinge dolken een doodelijke wonde toe te brengen.

Nu eens stonden zij gebukt als strijdende stieren, met de hoofden tegen elkander, terwijl hun adem stootend ging, dan weer lieten zij elkander een oogenblik los om hijgend stil te staan en nieuwe krachten te verzamelen.

Reeds vloede het bloed uit een wonde welke Raffles aan de dij had gekregen — reeds hingen de kleederen van de beide strijders in flarden om hun lichaam.

Reeds hing hun haar nat van het zweet orde-loos over hun voorhoofd, maar geen hunner dacht aan opgeven!

Het was de strijd van twee mannen die gevoelden dat een hunner voor goed verdwijnen moest.

Plotseling slaakte Charles een doordringenden gil...

Het vertrek was eensklaps in duisternis gehuld.

Tegelijkertijd stiet de tweede bandiet een kreet van duivelsche zegepraal uit.

— Ha! ha! schreeuwde hij. Dat hadt gij niet gedacht. Gij wist niet dat gij met den boeienkoning te doen had! Nu zullen wij zien wie wint!

Met een paar sprongen was de bandiet, die zich blijkbaar ongemerkt van zijn boeien had weten te bevrijden, terwijl de aandacht van Charles geheel was ingenomen door den bloedigen strijd die zich voor zijn oogen afspeelde, bij de beide duellanten!

— Help, Charles kreet Raffles. De schurk heeft een mes!

Vol doodsangst liep Charles in een tastbare duisternis naar de strijdenden toe, alleen geleid door zijn gehoor.

Het was onmogelijk van zijn revolver gebruik te maken, want hij zou evengoed zijn vriend als diens doodsvijand hebben kunnen raken.

Een vreeselijke angst maakte zich van hem meester.

Hij hoorde niets dan het rochelend gesteun der vechtenden en het akelig geluid veroorzaakt door het over elkaar krassen der stalen lemmetten.

Plotseling viel het hem in het electrische licht weer op te draaien.

Telkens tegen een stoel aanbotsend bereikte hij den muur, tastend vond hij den weg naar de deur en eindelijk kon hij de hand naar den schakelaar uitstrekken.

Een heesche kreet van woede ontsnapte hem.

De bandiet had zeker den electrischen draad doorgeknipt.

En intusschen bleef de ontzettende worsteling voortduren.

De hijgende ademhaling van de drie mannen, die nu als een kluwen over den vloer heen en weer rolden, had een vreeselijken klank in deze dikke duisternis.

Een ijskoud zweet bedekte de slapen van den jongen man.

Krampachtig balde hij de vuisten, in zijn machteloosheid om zijn vriend te hulp te komen.

Plotseling klonk er een vreeselijke gil door het vertrek.

Op hetzelfde oogenblik klonk een kreet van woeste zegepraal.

— Ha ha, ik geloof dat ik je geraakt heb, John Raffles, brulde de bandiet die Shydrift te hulp was gekomen.

Charles wankelde.

Maar een juichkreet ontsnapte hem, toen hij dadelijk daarop de stem van Raffles duidelijk en nadrukkelijk hoorde zeggen:

— Haal een electrische lantaarn uit de kleine kamer.

Langs den muur voor zich uittastend bereikte Charles de kleine zijkamer.

Hij wist dat er een groote electrische lantaarn in de wapenkast stond.

Hij bezerde zich deerlijk aan den scherpen kant van deze kast, maar hij lette zelfs niet op de pijn.

Hij rukte de deur open, greep de lantaarn — en het volgende oogenblik was de groote kamer, waar zoo even het tweegevecht had plaats gehad, weder helder verlicht.

Charles trad naar voren met nog sidderende knieën en doodsbleek gelaat.

Maar hij bleef stokstijf staan bij het zien van het schouwspel dat zich aan hem voordeed: op den vloer lag Shydrift op den rug uitgestrekt, een klein maar scherp mes stak hem tot aan het heft in de borst. De professor was dood! Blijkbaar had het wapen hem midden in het hart getroffen.

Naast het lijk lag de tweede bandiet geknield, die thans zijn oogen met een uitdrukking van afgrijzen op het gelaat van Shydrift gevestigd hield, terwijl zijn mond van ontzetting wijd geopend was.

Raffles stond wijdbeens naast hen en hield hem met zijn ijzeren vuist bij den kraag en ter neder gedrukt.

Even heerschte er een drukkend zwijgen.

Toen schreeuwde de bandiet eensklaps:

— Ik deed het dus! Ik heb hem zelf gedood, terwijl ik u meende te treffen! Gij zijt dus de Duivel!

— Zeg liever dat het noodlot uw meester achterhaald heeft! zcide Raffles op ernstigen toon. Gij dacht mij te doden en uw eigen mes heeft het hart van uw meester getroffen! De aarde is van een grooten booswicht bevrijd!

Eensklaps, voor Raffles er op bedacht was, ontwong de bandiet zich aan zijn greep en sprong op zijn voeten.

Er flikkerde een glans van helse zegepraal in zijn oogen.

— Geloofst gij dat? grijnsde hij. Denkt gij dat werkelijk?

— Overtuig er u zelf van! antwoordde Raffles, terwijl hij met de hand naar den doode wees. Het leven is reeds gevloden. Professor Shydrift heeft zijn misdaden geboet en kan mij niet meer schaden! En wat u zelf betreft . . .

Maar de bandiet stiet een waanzinnig gelach uit.

— Dat zou je wel willen, John Raffles! gilte hij.

Met een paar passen was hij bij het lijk.

Hij tilde het hoofd van den doode van den

vloer en rukte met een snelle beweging de pruik en den valschen baard af die hem onkenbaar hadden gemaakt.

Zie nu of dat professor Shydrift is! riep hij zegevierend.

Raffles bukte zich.

Met een oogopslag had hij gezien dat de doode buitengewoon veel op Shydrift geleek, maar dat hij toch niet de Koning der Misdadigers was.

Raffles richtte zich op en balde de vuisten.

— Dus weder bedrogen! siste hij. Ik had het moeten weten!

Daarop wendde hij zich weder tot den bandiet en zeide, terwijl hij reeds weder al zijn kalmte herkrege had:

— Uw meester schijnt zijn lot dus ditmaal weder ontkomen te zijn! Wij zullen zien wie de sterkste is! Wat u zelf betreft . . .

Raffles wendde zich tot Charles en beval kort:

— Bind dien man!

Charles zette de lantaarn neder, overhandigde Raffles een zijner revolvers en bond toen den bandiet met touwen stevig de armen op den rug.

— Ik heb nog vergeten u mijn compliment te maken over de wijze waarop gij u van uw boeien ontdaan hebt! merkte Raffles op. Dat hebt gij waarlijk goed gedaan. Maar ik geloof niet dat gij u van deze touwen zult kunnen bevrijden!

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn: „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VI.

ONTVLUCHT EN GEVAT.

— Wat wilt gij met mij doen? vroeg de bandiet ongerust.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat moet gij, dunkt mij, uit uw zelf wel begrijpen! Ik zal u natuurlijk aan de politie overleveren. Dezen moord reken ik je niet aan, want gij hebt mij willen dooden en dat is dus een zaak die ik met mij zelf heb uit te maken! Maar als handlanger van mijn doodsvijand zult gij boeten. Ik denk wel dat de politie u reeds in haar misdadigers-album heeft prijken.

— En denkt gij soms dat gij dat ongestraft zult kunnen doen? riep de bandiet op dreigenden toon.

— O ja, daarvan ben ik vast overtuigd! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach.

— Gij denkt dus dat ik u niet aanstonds als John Raffles zal ontmaskeren?

— Ik geloof niet dat u dat veel verder zou brengen! Maar bovendien, ik ben volstrekt niet voornemens mij in gevaar te begeven. Gij wordt gekneveld, met een huur-auto naar een stil park gebracht en op een bank neergezet, terwijl wij in de onmiddellijke nabijheid blijven. Een kort telefoongesprek zal de politie wel op de hoogte brengen van uw verblijfplaats en tien minuten later zijt gij gearresteerd. Wegloopen zult gij niet kunnen, want wij zullen zoo vrij zijn u op de bank vast te binden!

De bandiet zag Raffles met een blik vol haat aan en bromde iets onverstaanbaars.

— Maar — misschien is er toch wel een middel om u aan uw gerechte straf te onttrekken! zeide Raffles langzaam, terwijl hij zijn oogen doordringend op het gelaat van den ellendeling vestigde.

— Laat eens hooren? vroeg deze onverschillig.

— Zeg mij waar uw meester zich op dit oogenblik ophoudt!

De bandiet stiet een kort lachje uit.

— Gij weet niet wat gij zegt! zeide hij. Geloof gij werkelijk dat ik dat doen zou — veronderstel dat ik het wist.

— Ook niet wanneer gij er uw vrijheid mee zoudt kunnen koopen?

— Ook dan niet, John Raffles, want die vrijheid zou zeker slechts eenige uren duren! antwoordde de bandiet schamper. Geloof gij soms dat men den Grooten Meester ongestraft

kan verraden? Dan kent gij hem toch nog niet!

— Maar — misschien zou hij daartoe dan wel geen gelegenheid hebben! vervolgde Raffles op denzelfden afgemeten toon.

— Ik weet wat gij bedoelt! hernam de handlanger van Shydrift. Maar daar zal ik het toch maar liever niet op aan laten komen. Ge mocht eens niet slagen in uw opzet. Neen — gij krijgt van mij niet te hooren waar de Meester zich bevindt!

Raffles haalde opnieuw de schouders op.

— Gij zult het zelf zoo hebben gewild! zeide hij. Ook zonder u zal ik het verblijf van uw meester wel weten uit te vinden. Gij wilt mij zeker ook niets zeggen van een zekere portefeuille met geldswaarde, welke gij aan een zekeren gezant hebt ontstolen?

— Ik weet niet wat gij bedoelt! antwoordde de bandiet kortaf.

— Weet gij dat werkelijk niet? Sta mij dan toe uw geheugen wat op te frisschen. Slechts eenige uren geleden is in het Hotel Cecil de Siameesche gezant, die daar een bruiloftspartij vierde, op een zeer brutale, ik moet zelfs zeggen op een geniale wijze, opgelicht! Opgelicht in tweeërlei betoekenis. Hij is namelijk ontvoerd en ik kan er geen oogenblik aan twifelen of men zal hem wel goed hebben gefouilleerd. Ik kan u dit wel in vertrouwen mededeelen omdat gij mij toch niet meer zult kunnen schaden!

— Misschien! schreeuwde de bandiet.

Hetgeen er nu gebeurde geschiedde zoo snel, dat Raffles en Charles zich naderhand ternauwernood konden herinneren hoe alles was voorgevallen.

De touwen, waarmede de bandiet gebonden was, vielen losgeknoopt langs zijn armen neer — met een paar geduchte sprongen was hij bij het raam — rukte een der zware gordijnen terzijde, wikkelde dit om zijn vuist en sloeg zoo een der ruiten in.

Het glas viel rinkelend op den vloer.

Het volgende oogenblik stond de schurk op de vensterbank en was naar beneden gesprongen.

Wij hebben gezegd dat het huis zeer klein en laag van verdieping was.

Het venster bevond zich dan ook hoogstens twee en een halve meter van den grond en de

bandiet kwam in een dikke laag zachte leem-
aarde van den tuin terecht.

Het bleek, dat Shydrift zijn mannen voor
dergelijke ondernemingen slechts uit de aller-
beste atleten koos!

Snel als een hert vloog de man over de
bloemenperken heen en had spoedig het lage
tuinthek bereikt.

Maar in de kamer waren de beide mannen
spoedig van hun verrassing hersteld.

— Hem na, Charles — misschien is er nog
niets verloren! schreeuwde Raffles.

— Maar je bent zoo onttoonbaar! riep
Charles.

— In 's hemelsnaam! Het is laat en donker!

Hij snelde naar de zijkamer, greep daar een
kleine huisjas, die hij over zijn stuk gescheurd
hemd aanschoot, en haalde uit een der zijzakken
een jockeypet, die hij zich op het hoofd drukte.

De beide mannen vlogen naar het raam.

Zij zagen juist, hoe de vluchteling zich aan de
andere zijde van het hek liet vallen, even om
zich heen keek en toen op een huur-auto
toesnelde, die op eenigen afstand stilstond.

Op hun beurt snelden de beide mannen den
tuin door, klommen vliegensvlug over het hek
en stormden den vluchteling achterna.

Deze was hun echter een vijftigtal meters
vóór.

De achtervolgers zagen hoe hij bij de auto
stil stond en met drukke gebaren met den
chauffeur scheen te spreken.

Deze wachtte blijkbaar op iemand, die in een
der huizen een bezoek aflegde en scheen weinig
lust te hebben den man zonder jas en zonder
hoed, die hijgend vóór hem stil stond en hem
als het ware smeekte hem te vervoeren, in zijn
auto te nemen.

Maar de woordenwisseling duurde niet lang.

Tot hun woede zagen zij, dat de bandiet den
chauffeur plotseling een onverhoedschen slag
tegen den kaak toebracht, zoodat deze van zijn
zetel tuimelde.

Het volgende oogenblik, toen de achtervolgers
zich op hoogstens tien meter van de auto
bevonden, had de handlanger van Shydrift
de plaats van den chauffeur ingenomen — en
dadelijk daarop reed de wagen in volle vaart
weg.

— Vervloekt! riep Raffles uit, terwijl hij de
vuisten balde. De schurk ontkomt ons toch nog.
Maar stil, — misschien kan de chauffeur ons
wel te woord staan.

Zij ijlden op den man toe, die reeds weder,
hoewel blijkbaar een beetje duizelig, overeind
was gekrabbeld.

— Heb je je erg bezeerd, goede vriend!
zeide Raffles, terwijl hij den chauffeur krachtig

bij den arm heen en weer schudde.

— Neen, Mylord! klonk een welbekende
stem! De vuistslag van den schobbejak is voor
de helft op mijn valschen baard terecht gekomen
en die heeft de kracht gebroken!

— Henderson! riep Charles met een onder-
drukten juichkreet uit. Ben je het waarlijk?

— In eigen persoon, mijnheer Brand! ant-
woordde de chauffeur trouwhartig, terwijl hij
zijn verschoven valschen baard weder recht
trok.

— Maar hoe kom je hier, Henderson? vroeg
Raffles verbaasd.

— Dat is in een paar woorden verteld,
Mylord! Ik wist, dat gij in het huis in de
Victoriastraat waart en omdat ik vermoedde,
dat gij wel met een gevaarlijke zaak zoudt
 bezig zijn, ben ik maar zoo vrij geweest, nadat
ik de auto naar Rose Hill had gebracht en per
trein terug was gekeerd om met een onzer
huur-auto's hier post te vatten.

Een zware klap op zijn schouder was de
beloening voor den braven chauffeur! En als
het niet zoo donker was geweest, zou hij hebben
kunnen zien, dat de reus van blijden trots
blosde.

— Maar zeg mij nu eens gauw — wat je met
dien man gesproken hebt!

— Wel, Mylord, hij vroeg of ik hem wilde
rijden!

— En je hebt geweigerd?

— Dat spreekt van zelf! Toen bood hij me
een pond sterling als fooi aan als ik hem naar
de herberg „de Roode Hen” in de Shephard
Street wilde brengen!

— Prachtig! Dan is misschien nog niet alles
verloren! riep Raffles uit.

— Maar Edward, kwam Charles met zachte
stem. Zouden we nu werkelijk het avontuur
maar niet liever opgeven?

De Groote Onbekende keek hem met een
bestraffenden blik aan.

— Meen je dat in ernst?

— Zeker! De gevaren stapelen zich ieder
oogenblik rondom ons op!

— Des te meer reden om ze zoo spoedig
mogelijk te boven te komen! zeide Raffles
kortaf. Hoe is het, ben je van zins mij te volgen
of laat je me in den steek.

Charles greep de hand van zijn vriend en
drukte die krachtig, — dat was zijn eenig
antwoord.

— Op weg dan! beval Raffles. Wij moeten
om te beginnen een snelle auto hebben!

— Dan treffen wij het. Mylord, dat ik ons
oudste wagentje heb uitgezocht, want de sterke
motor van onze andere huur-auto is op het
oogenblik defect!

— Is hier een garage in de buurt? vroeg Charles.

— Op honderd passen hier vandaan! antwoordde Raffles. Je begrijpt, dat ik de plaatselijke gesteldheid rondom mijn huis zeer goed ken! Kom, laat ons wat voortmaken.

De drie mannen snelden de Victoria Street in. Spoedig hadden zij de garage bereikt.

Tegen een vrij hoog bedrag wist Raffles een zeer snelle auto te huren, waarvoor hij een aanzienlijk staangeld moest betalen.

Henderson nam achter het stuurwiel plaats, nadat hij zich van een der revolvers voorzien had, welke Charles bij zich droeg, terwijl de beide vrienden aanstalten maakten om in de auto te stappen.

— Luister nu eens goed, Henderson! zeide Raffles fluisterend. Je zult natuurlijk je eigen auto onmiddellijk herkennen. Zoodra dit het geval is, moet je trachten er zoo dicht-naast te komen, dat ik het portier nog juist gemakkelijk kan openen. Je moet dan even juist zoo snel trachten te rijden als de auto, welke wij achtervolgen. De rest kun je aan mij overlaten.

Henderson knikte, ten teeken, dat hij het bevel begrepen had.

Het portier sloeg dicht.

De achtervolging was begonnen!

Henderson kende de straten van Londen voortreffelijk.

Hij had dan ook niet de minste moeite de auto in snelle vaart door de hoofdstad te sturen.

Een half uur verliep zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Langzamerhand werden de straten nauwer en de huizen morsiger — men had een der mindere volksbuurten bereikt.

Charles en Raffles hadden beiden dicht bij een der portieren plaats genomen.

Het gelaat van den Grooten Onbekende stond strak.

Hij scheen te begrijpen, dat deze avond over zijn toekomst kon beslissen.

Plotseling slaakte hij een lichten kreet.

Op vijftien meter vóór hen uit reed in tamelijk snelle vaart een oude huur-auto.

Raffles had den wagen dadelijk herkend.

Ook Henderson scheen op zijn hoede te zijn.

De auto matigde haar vaart en binnen enkele seconden hadden zij den vluchteling ingehaald.

Zij bevonden zich in een tamelijk breede, maar donkere straat in een volksbuurt.

Gelukkig was deze straat op het oogenblik tamelijk vorlaten en het was dus gunstig om den overval te beproeven.

Met onnavolgbare behendigheid stuurde Henderson de auto zóó dicht naast die van den bandiet, dat de ruimte er tusschen nauwelijks

een halven meter bedroeg.

Raffles had den kruik van het portier in de eene hand, en zijn revolver in de andere genomen.

Hij loerde naar buiten als een tijger, die zijn prooi gaat bespringen.

Charles hield zich gereed zijn vriend aanstonds te volgen.

Op dat oogenblik bevond het portier zich op ongeveer dezelfde hoogte als de zetel van den chauffeur van den achtervolgden wagen.

Bliksemsnel opende Raffles het portier, wenkte Charles en het volgende oogenblik had hij den voet op de treeplank van de andere auto gezet.

Hij trok nu zijn anderen voet naar zich toe, greep den bandiet bij den schouder en duwde hem tegelijkertijd de revolver onder den neus.

De beide auto's reden zóó snel, dat slechts zeer weinig voorbijgangers iets van dezen overval hadden gemerkt.

Charles was intusschen op zijn beurt op de treeplank gesprongen, had het portier opengerukt, vervolgens dat aan de tegenoverliggende zijde geopend en was nu aan den anderen kant van den bandiet gekomen.

Deze trachtte de vaart van de auto te verminderen, blijkbaar in de hoop de aandacht van de voorbijgangers te trekken en in de verwarring te kunnen ontsnappen.

Maar Raffles had met ijzeren vuist den hefboom van den gangwissel gegrepen, terwijl hij tegelijkertijd den bandiet op zij duwde.

Toen deze zag, dat het spel voor hem verloren was, trachtte hij aan den anderen kant van de auto te springen, maar het was reeds te laat!

Ook aan dien kant zag hij den loop van de tweede revolver, welke Charles op hem gericht hield.

De bandiet slaakte een gebrul van woede en tastte naar zijn zakken, ofschoon hij wist, dat dit vruchteloos was; zijn revolver was hem in het huis in de Victoria Street ontnomen en het mes, dat hij verborgen had weten houden, stak in de borst van den man, dien hij onwillens van het leven had beroofd.

Met vaste hand had Raffles het stuurwiel gegrepen, terwijl Charles den bandiet met zijn revolver in bepwang hield.

Raffles stuurde de auto de eerstvolgende dwarsstraat in, welke hij zeer snel ten einde reed, totdat zij een zeer stille wijk bereikt hadden, die pas in aanbouw was en waar de huizen zeer ver uiteen stonden.

Midden in een nog onbebouwd terrein deed Raffles den wagen stil staan.

Dadelijk hoorden de drie mannen achter

zich het geluid van sterk geremde wielen. Henderson, die wel begreep, dat men hem noodig zou hebben, had de auto steeds in het oog gehouden en was zijn meester achterna gesnel.

Hij kwam haastig toeloopen en spoedig was de bandiet stevig met touwen gebonden en gekneveld.

Ten slotte deed Raffles hem een blinddoek voor en daarop werd hij in de auto neergezet.

— Nu zal ik je eens wat zeggen, Henderson, zeide Raffles op zachten toon. Je houdt naast dezen schurk de wacht en verliest hem geen seconde uit het oog. Wij hebben namelijk de groote eer ons van den Boeienkoning te hebben meester gemaakt. Reeds heeft hij zich dezen avond twee maal weten te ontdoen van zijn stalen boeien en van de touwen, waarmede wij hem gebonden hadden. Ga dus zoo zitten, dat je voortdurend zijn handen in het oog kunt houden. Ik stel jou verantwoordelijk voor zijn ontvluchting, die mij in het grootste gevaar zou kunnen brengen.

— Wees gerust, Mylord! antwoordde de brave chauffeur. Ik verzeker u, dat hij ons niet meer zal ontsnappen.

— Ingestapt dan!

Henderson nam met zijn geblinddoekten gevangene in de auto plaats.

— Jij, Charles begeeft je dadelijk met gindsche auto naar de villa en stalt haar. Dan neem je een gewone huur-auto en rijdt zoo spoedig mogelijk naar het kleine huis dicht bij Shephard Street, waar wij ons kunnen verkleeden. Maak wat voort, want wij moeten aanstonds aan den slag!

— En waar breng je dien bandiet heen?

— Je weet, dat wij daar een kleinen kelder hebben, waar wij hem kunnen opsluiten en daaruit zal hij onmogelijk kunnen ontkomen, ook al slaagt hij er in zich nogmaals van zijn boeien te bevrijden.

Charles nam aanstonds achter het stuurwiel van de tweede auto plaats en snel was hij uit het gezicht verdwenen.

Raffles echter bracht de auto, waarmede de bandiet gevlucht was, door een aantal kronkelende straten naar een klein huis in de East-End van Londen, op ongeveer een kwartier loopens van de Shephard Street.

Het huis was uitmuntend geschikt voor dergelijke ondernemingen!

Het bevond zich niet direct aan de straat, maar men moest eerst een zeer oude, breede koetspoort onder door en bereikte dan een tamelijk groote, morsige binnenplaats, waaraan verscheidene eeuwenoude huizen stonden.

De deur van het huis, hetwelk Raffles hier bezat, bevond zich in een donkeren hoek en

zoo viel het Raffles gemakkelijk den gevangene met de hulp van Henderson snel uit den wagen binnenshuis te brengen.

De man had blijkbaar niet de minste poging gedaan zich van zijn touwen te bevrijden, daar hij wel inzag, dat dit volmaakt nutteloos zou zijn.

Ook de blinddoek bevond zich nog steeds voor zijn oogen.

Zonder een oogenblik te verliezen brachten de beide mannen den bandiet langs een steile, hooge trap naar een kelder, die zijn licht ontving door een zeer klein matglazen ruitje in de zoldering, die zich ongeveer tien meter boven den grond bevond.

De muren van den kelder waren volmaakt glad en de deur was zeer zwaar.

Het zou zelfs voor een ongeboeiden man, die over het vrije gebruik van zijn handen kon beschikken, onmogelijk zijn, om zich uit deze gevangenis te bevrijden.

Ten overvloede echter overtuigde Raffles er zich van, dat het bijna onmogelijk zou zijn, om zich uit den knellenden band van de touwen te bevrijden en daarop werd de deur van den kelder achter den gevangene gesloten, nadat Raffles hem had medegedeeld, dat hij binnen enkele uren weder zou worden bevrijd.

Er was weinig anders van het gelaat van den gevangene te zien, dan diens oogen, maar deze vertolkten dan ook ruimschoots de gevoelens van haat en wraakzucht, die hem bezielde.

Raffles en Henderson beklommen de trap weder en bereikten nu een klein, armoedig gemeubeld vertrek, hetwelk echter een aantal geheime kasten bevatte, vol kleederen, uniformen, hoofddeksels en pruiken.

Raffles keek Henderson even aan en zeide toen:

— Er behoeft aan jouw uiterlijk niets veranderd te worden. Ga maar weder achter het stuurwiel zitten en wacht tot ik mij bij je voeg.

— Wilt gij mij niet zeggen, hoe gij er zult uitzien, opfat ik u dadelijk zal herkennen, Mylord?

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Ik zal er uitzien als een verloopen, dronken werkman!

Henderson glimlachte en daalde de trap af, om zijn post achter het stuurwiel te gaan innemen!

Aanstonds begon Raffles zich te verkleeden.

En op nieuw bleek weer, welk een groot acteur er in dezen man verloren was gegaan!

Want zijn groot talent school hierin, dat hij zich niet alleen uitmuntend grimeerde, zoodat hij geheel onkenbaar was, maar dat hij zich ook geheel vereenzelvigde met de personen, welke

hij moest voorstellen.

En zoo was hij dan ook na een half uur niet meer Lord Edward Lister, die zich het masker van een dronken werkmán heeft voorgebonden, maar hij was dat inderdaad!

Zijn grijze oogen hadden hun glans geheel verloren en keken dof, zonder besef, voor zich uit.

Zijn wangen vertoonden een hoog roode kleur ter hoogte van de jukbeenderen, terwijl de rest vaal en groezelig was.

Van onder zijn havelooze pet staken de rossige haren naar alle kanten uit.

Kortom, hij vertoonde het volmaakte type van den gewoonte-drinker.

Tevreden over zijn werk, verborg hij zorgvuldig de kleederen, die hij had uitgetrokken en verliet het vertrek, teneinde zich naar de wachtende auto te begeven.

Een gekraak op de trap deed hem stilhouden.

Hij opende de deur zorgvuldig op een kier en dadelijk trok hij haar verder open.

Boven het portaal vertoonde zich het lachend gelaat van Charles Brand.

— Ben je daar al? Dat is vroeger dan ik dacht!

— Ik heb gereden als de Duivel! zeide Charles. En ook de chauffeur van de huur-auto heeft voor een goede fooi alle verkeersagenten getrotseerd.

— Nu, kom dan maar gauw binnen, want je moet je ook nog verkleeden!

— Wat moet ik voorstellen? vroeg Charles:

— Nu, ik geloof, dat een matroos het beste is! Die komen hier veel in de buurt als ze aan het passagieren zijn.

— En Henderson, wat doen wij daarmee? vroeg Charles terwijl hij het vertrek binnentrad.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Misschien, of bijna zeker, krijgt hij

Shydrift ook wel te zien — het is dus noodzakelijk, dat wij zijn gelaat veranderen! Maar zijn uniform kan hij wel aanhouden.

Raffles liep de trap halverwege af, en liet nu een zonderling gefluit hooren.

Dadelijk kwam de chauffeur toelooopen.

— Wij zullen je gezicht toch maar wat veranderen, Henderson! zeide Raffles glimlachend.

— Zooals gij wilt, Mylord! zeide de chauffeur, die er zelfs niet aan dacht naar de reden dezer vermomming te vragen.

Beiden gingen weder naar boven en spoedig had Raffles den reus met een goed aangebrachte verandering in zijn gelaat onkenbaar gemaakt.

Charles had zich spoedig in een matrozenpak gestoken, en nu waren de mannen gereed voor hun gevaarlijke expeditie.

— Zullen wij loopen? vroeg Charles.

— Gedeeltelijk! antwoordde Raffles. Wij zullen met de auto gaan tot een garage op slechts vijftig pas afstands van „de Roode Hen” gelegen. De auto kan ons nog wel te pas komen!

Na de deur zorgvuldig weder gesloten te hebben, daalden de drie mannen de wrakke trap af en stapten weder in de auto.

Binnen enkele minuten hadden zij de garage bereikt, waar de auto gestald werd.

Henderson zeide tot den eigenaar, dat de auto in ieder geval bij de hand moest blijven, want dat hij met zijn „vrachtje” slechts even een glas groc ging drinken.

En nu was Raffles dadelijk in zijn rol.

Onvast ter been, en nu en dan met dronkemensstem een liedje aanheffend, dat hij echter na de eerste maten weer verwisselde voor een ander, zwaaide hij over het trottoir.

De drie mannen hadden voorzichtigheids-halve afgesproken, niet tegelijk binnen te treden.

Had Lord Lister een kleine inzinking, dan stak hij een „DUBEC” cigaret op.

HOOFDSTUK VII.

IN DE IERBERG „DE ROODE HEN”.

Raffles was de eerste, die binnen ging.

Hij zag dadelijk, dat hij zich bevond in een dier herbergen, die meerendeels bezocht worden door huur-chauffeurs, koetsiers, matrozen, lichtekooien en haar helpers, kerels van het minste allooi, die overdag niets uitvoeren en slechts leven van de berooving hunner slachtoffers.

De gelagkamer was tamelijk groot, maar laag van verdieping.

Er bevonden zich op dat oogenblik niet veel bezoekers in het zwart beroekte vertrek.

Rechts van de deur bevond zich een lage toonbank, waarachter een kroegbaas met een zeer gemeen uiterlijk stond.

Dadelijk liet Raffles zich op een stoel aan een leeg tafeltje neervallen en bestelde een glas whisky.

De kroegbaas nam den nieuwen bezoeker even op met zijn kleine varkensoogjes en bromde toen :

— Ik geloof anders, dat je voor vanavond wel genoeg hebt, vader!

— Dat weet ik beter dan jij, man! kwam het hikkend uit den mond van Raffles. Ik ben pas begonnen! Kom maar gauw over de brug met je whisky!

De kroegbaas haalde de schouders op, schonk een glas vol uit een groote flesch, die binnen het bereik van zijn hand stond en schoof het over de toonbank naar Raffles toe.

Deze sloeg den inhoud van het glas in één teug naar binnen.

De zoogenaamde whisky bestond uit een afgrijselijk mengsel, waarvan spiritus het hoofdbestanddeel uitmaakte, maar Raffles scheen het met evenveel gemak en smaak te drinken, als ware het de fijnste Bourgogne.

Hij schoof het ledige glas weder terug en beval :

— Schenk in!

De kroegbaas keek Raffles even met loerenden blik aan en vroeg toen :

— Zeg me maar eens eerst of je centen hebt!

— Centen! schreeuwde de gewaande werkmán. Meer dan je ooit bij mekaar hebt gezien. Meteen stak hij de hand in een zijner broek-

zakken en rammelde daar met een hand vol goud en zilver geld.

De kroegbaas, die reeds weder de flesch met whisky had opgenomen, bleef stokstijf in dezelfde houding staan.

Zijn gluisperige oogen kregen een hebzuchtigen glans en er scheen een valsch licht in.

— Wel, wel, het schijnt je goed te gaan in deze wereld! zeide hij met een poging om te gekscheren, ofschoon zijn stem eenigszins beefde.

— Het gaat mij heel goed! Het gaat mij zoo uitstekend, als het menschen moet gaan, die zo alle vijf bij elkaar hebben, en op hun tijd niet bang zijn voor een flinken vuistslag!

De kroegbaas werd opmerkzaam.

Hij begreep, dat deze man een zonderling avontuur moest hebben gehad, dat hem op wonderbaarlijke wijze een hand vol goudgeld in den zak had gebracht.

Hij boog zich voorover over zijn toonbank, terwijl hij den dronkaard het volle glas opnieuw toeschoof, en zeide vertrouwelijk :

— Je hebt zeker een aardig zaakje aan de hand gehad, waarin dat voor je verdiend is!

Raffles sloeg woedend met zijn vuist op het zink van de toonbank.

— Hou je me voor den gek, vergiftmenger! schreeuwde hij. Zie ik daar naar uit! Ik heb het eerlijk zelf verdiend, ha, ha! En het ging makkelijk genoeg, dat verzeker ik je!

— Het is zeker een geheim? vroeg de kroegbaas zacht, terwijl hij een onderzoekenden blik wierp op de weinige gasten, die echter nog in hun eigen gesprekken verdiept waren.

— Een geheim? Waarom zou het een geheim zijn! riep de gewaande werkmán uit. Ik durf er gerust voor uitkomen! Ik heb dit geld gekregen van een deftigen mijnheer met een langen, zwarten baard, dien ik geholpen heb om zoo'n kerel in een kellerspak netjes in een auto te loodsen. Het was daar ergens . . . , wacht eens, waar was het ook weer? Ja, nu weet ik het weer — het was in de Victoria Street.

De kroegbaas had vol verwondering toege-
luisterd.

Er verscheen een eenigszins angstige uitdrukking op zijn grof gelaat.

Hij wist volstrekt niets af van de onderneming tegen den Siameeschen gezant, die hedenavond ondernomen was, maar een van de medeplichtigen van Shydrift, die zooveen met eenige makkers was binnengetroden, had zich eenige woorden laten ontvallen, waaruit hij begrepen had, dat er in de Victoria Street iets ernstigs was voorgevallen.

Zonder zich om te draaien bracht hij de rechterhand naar een klein electricch knopje onder aan den rand van de toonbank, en drukte er op.

— Het was een rare geschiedenis! vervolgde de gewaande dronkaard. Ik loop daar zoo, niets vermoedend, over het trottoir, en in eens komen er twee mannen om zoo te zeggen als knikkers uit een huis rollen! De eerste wou wegloopen en de tweede wou het niet hebben! En daar begon me een gevecht van je welste! Ik kom zoo'n beetje dichterbij en opeens roept die man met den langen baard: „Wil je vijftig pond verdienen?“ Dat hoef je me geen tweemaal te vragen! zeg ik, kom maar op met je vijftig pond. Maar zeg me eerst, wat je tegen dien man daar hebt, want ik ben een fatsoenlijke kerel en ik wil mijn handen niet vuil maken aan een smerig zaakje! Toen zegt die man met zijn geitonbaard tegen me: Weet je wie het is? Het is John Raffles en ze hebben duizend pond op zijn hoofd gezet. Daar kun je wat van krijgen, als je me helpt, hem in die auto te werpen! Nou, toen bedacht ik mij niet langer! Ik spoog zoo eens effetjes in m'n handen en een paar seconden later zat mijnheer netjes gebonden in de auto, zoo mak als een lam en zoo stil als een muisje. Ik kreeg m'n vijftig pondjes en die mijnheer met den baard zeide, dat ik maar naar „de Roode Hen“ moest gaan, en dat hij mij nog wel zou kunnen gebruiken — en daar ben ik nou!

De kroegbaas had met stijgende verwondering naar het verhaal geluisterd.

Maar vóór hij een opmerking kon maken, ging er een deur in de gelagkamer open en verscheen er een man met gitzwart haar en kleine, diepliggende oogen op den drempel.

Blijkbaar was hij gowaarschuwd door het geluid van de electriche bel.

Onmerkbaar wenkte de kroegbaas met het hoofd, en de man kwam langzaam nader.

— Wat is er, Mike? Waarom stoor je ons?

De kroegbaas knikte in de richting van den gewaanden werkman en fluisterde toen zacht:

— Ik geloof, dat hij iets weet van de zaak in de Victoria Street!

Snel vestigde de man met het zwarte haar

zijn doordringende oogen op het gelaat van den dronkaard.

In korte woorden deelde de kroegbaas hem mede, wat Raffles zooveen gezegd had.

Het gelaat van den vreemdeling betrok.

— Er moet iets niet in orde zijn! mompelde hij. Wij wachten beneden tevergeefs op onze vier mannen en wij begrijpen maar niet, waar zij blijven. Er moet iets zijn spaak gelooopen. Zoo, weet deze kerel er meer van? Wij zullen hem mee naar beneden nemen!

— Is dat niet gevaarlijk? vroeg de kroegbaas fluisterend.

— Welneen, hij is half dronken!

Op dat oogenblik ging de deur van de gelagkamer die op straat uitkwam, weder open, en Henderson trad binnen.

Nauwelijks had Raffles hem gezien of hij stiet een echt dronkenmans lachje uit en riep:

— Kijk eens, daar heb je mijn chauffeurtje. Wel, ouwe jongen, heeft jou dat grapje ook vijftig pond opgeleverd?

De chauffeur bleef verbaasd stil staan, hij scheen den dronken man niet dadelijk te herkennen.

— Kom nou, ging Raffles voort, wat heb ik nou? Je hebt mij toch geholpen om dien kerel in de Victoria Street in de auto te laden? Hou je nu maar niet van den domme!

Dadelijk begreep de slimme Henderson, waar zijn meester heen wilde, en zeide op gewaand nijdigen toon:

— Moet je dat aan de groote klok hangen? Moet iedereen dat weten? Hou toch je bek, kerel!

Maar reeds was de man met het zwarte haar tusschenbeiden gekomen.

Hij legde zijn hand op een arm van den chauffeur, wierp een snellen blik om zich heen en zeide fluisterend:

— Niet zoo hard! Je bent hier in veilig gezelschap! Je kunt ons vertrouwen! Ik geloof, dat jij meer weet van de zaak, waarin wij groot belang stellen! Wil je ons mededeelen, wat je weet?

Henderson wierp zijn meester een snellen, vragenden blik toe.

— Levert het mij wat op? vroeg hij brutaal.

— Dat zal er van af hangen — maar ik geloof niet, dat je met leege handen zult weggaan! antwoordde de man met het zwarte haar.

Nu ging de deur ten derde male open en Charles, de matroos, trad binnen.

Zonder op het groepje bij de toonbank acht te slaan, ging hij zitten en bestelde een glas bier.

Henderson scheen nog even na te denken en

antwoordde toen :

— Nu, vooruit, ik zal jullie zeggen, wat ik weet. Maar niet hier — want die lui daar zitten al te luisteren !

Inderdaad waren de bezoekers thans opmerkzaam geworden en de handlanger van Shydrift achtte het noodzakelijk de beide bezoekers mede te troonen.

— Ga maar mede ! zeide hij fluisterend. Wij kunnen ergens anders op ons gemak praten !

Hij wisselde snel eenige woorden met den kroegbaas en van die gelegenheid maakte Raffles gebruik om Charles vlug toe te fluisteren :

— Hier blijven en onzen aftocht dekken. Ik vertrouw dien kroegbaas niet !

Aanstands begaven de drie mannen zich n door de achterdeur en het volgende oogenblik waren zij verdwenen.

Charles deed alsof zijn plaats hem niet beviel, stond op en ging zoo dicht mogelijk bij deze deur zitten.

Van dat oogenblik af trachtte zijn oor alle geluiden op te vangen, die beneden uit het huis kwamen.

Intusschen waren Henderson en Raffles den man met het zwarte haar door een kleine, smalle gang gevolgd en vervolgens een oude vermolmde trap afgedaald.

Deze trap liep uit op een smalle deur, welke de man met het zwarte haar behoedzaam opende.

De binnentredenden bevonden zich nu in een klein vertrek, slecht verlicht door een kleine petroleumlamp.

Het was echter licht genoeg om te kunnen zien, dat er zich in dit vertrek drie mannen bevonden, waarvan er twee aanstands opstonden toen de deur open ging. De derde kon niet opstaan; want hij was op zijn stoel vastgebonden — het was de Siameesche gezant !

Een doek was voor zijn mond gebonden, zijn handen waren met stevige touwen op zijn rug bevestigd en zijn beenen aan de stoelpooten vastgemaakt.

Onmiddellijk begreep Raffles de reden van de aanwezigheid van den gezant in dit onderaardsche hol.

Shydrift hoopte een groot losgeld voor den ongelukkige te krijgen !

Waarschijnlijk was de Koning der Misdadigers nu bezig in die richting.

Raffles wierp Henderson een snellen blik toe.

Toen maakte hij een linksche buiging voor de twee mannen, die aan de wrakke tafel in het midden van het sombere vertrek zaten, en zeide :

— Goeden avond, heeren ! Uw vriend heeft mij hier binnen geloodst ! Maar de duivel mag me halen als ik weet, wat jullie eigenlijk van me wilt !

Toen pas scheen hij den Siameeschen gezant in het oog te krijgen.

— Wat is dat voor iemand ? riep hij verbaasd uit. Wat een raar bruin kleurtje . . . en wat een mooi pak . . . , maar waarom zit die man op zijn stoel vastgebonden ?

Let daar maar niet op ! zei een der mannen op dreigenden toon. Dat gaat je niet aan ! Wat doen die twee mannen hier, Dick ? zoo wendde de spreker zich tot den man met het zwarte haar, terwijl zijn toon eenige ongerustheid verried.

— Hij en die chauffeur weten iets over de zaak in de Victoria Street ! antwoordde Dick fluisterend. De vent is half zat, maar de meester zal de waarheid wel uit hem weten te krijgen ! Waar blijft hij toch ?

— Hij zal wel ieder oogenblik komen ! antwoordde de bandiet.

Hij wenkte naar den Siamees en vervolgde :

— De meester is er op uit . . . om dien daar ! En het is voor dien bruinen sinjeur te hopen, dat zijn bruid met de duiten over de brug komt . . . anders kon het hem wel eens slechts vergaan !

Terwijl de man sprak, viel de blik van Raffles op een groote portefeuille, die midden op de tafel lag.

Zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen trad hij op de tafel toe, greep de portefeuille, opende haar snel, wierp er een blik in en stak haar doodbedaard in zijn binnenzak.

De drie bandieten meenden hun oogen niet te kunnen vertrouwen.

Zij stonden nu alle drie om de tafel en keken den gewaanden dronkaard met starende oogen en open mond aan.

— Wat moet dat beteekenen ? vroeg Dick eindelijk.

— Wel, dat is nog al duidelijk ! antwoordde Raffles, met een geheel veranderde stem. Ik doe deze portefeuille van eigenaar veranderen !

Nog terwijl hij sprak, trok Raffles bliksemsnel een vlijmscherp mes uit zijn zak, was met een paar stappen bij den gebonden Siamees, en sneed met een krachtigen haal de touwen door die hem bonden.

— Verraad ! brulde Dick, terwijl hij naar de deur snelde.

Maar daar stond Henderson.

De reus versperde hem den weg.

Dick trok zijn revolver, maar hij had den tijd niet het wapen te gebruiken.

Henderson hief zijn rechtervuist op — en het volgende oogenblik rolde de bandiet, door een

hevigen vuistslag tegen de kin getroffen, over den grond, terwijl de revolver hem uit de hand vloog.

Maar de twee andere bandieten waren spoedig van hun schrik en woede bekomen.

Bliksemsnel wierp een hunner de tafel om, en beiden zochten dekking achter de aldus gevormde borstwering.

Twee schoten knalden snel achter elkaar. Raffles stiet een kreet uit.

Hij was door een kogel aan den pols getroffen! Op zijn beurt trok hij zijn revolver en vuurde. Een rauwe gil weerklonk.

Een der bandieten was doodelijk aan het hoofd gewond.

Intusschen had de Siameesche gezant zich bevrijd van de touwen die hem omkneld hadden gehouden.

Nakorn Surasri was een moedig man en hij aarzelde geen oogenblik de mannen te hulp te komen die hem zoo onverwacht hadden bevrijd.

Met een sprong als van een tijger wierp hij zich op Dick, die juist weder overeind was gekomen en Raffles verraderlijk van achteren wilde overvallen, gewapend met een groot dolkmes.

De Siamees greep den opgeheven arm van den schurk, wrong dien met geweld naar achteren, zoodat de ellendeling een schreeuw van pijn gaf en het mes hem ontviel.

— Ik dank u, Sir! zeide Raffles op hoffelijken toon. Gij zijt daar juist bijtijds gekomen — ik zal het mij weten te herinneren!

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd, of het tooneel veranderde.

De smalle deur vloog open en drie mannen drongen het vertrek binnen.

Een hunner was Shydrift, de Koning der Misdadigers!

Blijkbaar had hij reeds in de gelagkamer of op de trap het geraas van de worsteling gehoord.

Er lag een uitdrukking van woesten haat op zijn gezicht.

Dadelijk had hij den toestand overzien.

— John Raffles! brulde hij. Eindelijk! Je komt hier niet levend vandaan!

— Wie weet! riep Raffles, die zich snel had omgedraaid en nu tegenover zijn doodsvijand stond.

Maar de toestand werd hachelijk.

Een der bandieten was buiten gevecht gesteld, maar daarentegen waren er drie te hulp gekomen!

De partijen stonden nu drie tegen vijf.

Gelukkig moest de man achter de tafel tijdelijk ophouden met schieten, wilde hij de binnentredende mannen niet treffen.

Van die gelegenheid maakte Raffles dadelijk gebruik.

Zijn revolver knalde.

De man achter de tafel tuimelde met een schreeuw achterover.

De kogel had hem midden in de borst getroffen.

Shydrift slaakte een waar gebrul van woede.

— Maar zal die schurk dan al mijn mannen dooden! kreet hij. Vooruit, mannen! Valt aan! En geen kwartier gegeven!

Nu begon een vreeselijke worsteling.

Raffles begreep maar al te goed, dat het om zijn leven ging!

Shydrift zou hem dooden, als hij in dezen strijd de overwinning zou behalen, daar kon hij zeker van zijn.

De Siamees, hoewel ongewapend, bleek een voortreffelijk bondgenoot te zijn.

Hij verstond blijkbaar uitmuntend de kunst van het Jiu-Jitsu, de Japansche vechtmethode, en paste deze met succes toe!

Reeds had hij een der bandieten zoodanig toegetakeld, dat de schurk krimpens van pijn over den grond kroop.

Plotseling voelde Raffles zich van achteren vastgrijpen!

Shydrift had zich op zijn doodsvijand geworpen!

Zijn rechterhand was gewapend met een spits mes, waarvan het smalle lemmeet in het lamplicht glansde.

Hij had de rechterhand van Raffles met zijn linker gegrepen, zoodat de Groote Onbekende niet in staat was, van zijn revolver gebruik te maken.

Henderson durfde niet schieten, daar de twee mannen als slangen om elkaar heen kronkelden en hij evengoed zijn meester als den Koning der Misdadigers had kunnen treffen.

De tafel vloog terzijde bij de hevige bewegingen die de worstelenden maakten. Stoelen vielen om en belemmerden de anderen in hun strijd.

De petroleumlamp stortte om

Het vertrek was in dikke duisternis gehuld!

Maar de twee doodsvijanden gaven den strijd niet op!

Raffles was er in geslaagd den rechterpols van zijn tegenstander te grijpen, zoodat Shydrift niet kon toestooten.

De ellendeling stiet een rauw gebrul van woede uit.

Blijkbaar begonnen zijn krachten hem te begeven!

Eensklaps slaakte hij een kreet van vrees en dolle woede!

Met ongekende kraacht had Raffles het spitse

mes in de vuist van zijn tegenstander weten om te draaien . . . en thans was het tegen de eigen borst van den bende-chef gericht.

Langzaam maar zeker naderde de doodelijke punt zijn lichaam !

Tevergeefs trachtte hij zich te verzetten en zijn pols uit den ijzeren greep te bevrijden.

Reeds voelde hij hoe de punt door zijn goed drong.

Eensklaps slaakte ook Raffles een kreet van smart !

Met een laatste krachtsinspanning had Shydrift zich voorover gebogen en zijn tegenstander uit alle macht in den hals gebeten !

Even verflauwde de greep van Raffles.

Maar toen drong de mespunt door de jas van zijn vijand . . .

Nog enkele seconden en Shydrift zou door zijn eigen wapen gedood zijn . . .

Maar plotseling slaakte Henderson een kreet van schrik !

— De lamp ! schreeuwde hij.

Wat was er geschied ?

De lamp was bij het omvallen op een hoop oude zakken terecht gekomen, die misschien gebruikt werden om er buit in te vervoeren . . ., de zakken waren eerst gaan smullen, maar eensklaps sloeg de vlam er uit !

Een verstikkende rook vervulde spoedig het kleine vertrek, waarvan de deur was toegeworpen !

Raffles voelde reeds, hoe de rook hem het ademen moeilijk maakte.

Nog even drukte hij uit alle macht het wapen dieper in het lichaam van zijn tegenstander — toen stond hij wankelend en bloedend op !

— Weg ! schreeuwde hij ! Wij zullen hier als ratten omkomen !

Inderdaad — reeds begon het houtwerk van het vertrek te branden !

Maar twee der bandieten waren het eerst bij de deur en vuurden nogmaals op de drie mannen !

Snel achtereen klonk de revolver van Henderson . . .

Reutelend stortten de schurken ter aarde.

Over hun lichaam heen te stappen en de deur open te rukken was het werk van een oogenblik !

Henderson, zijn meester ondersteunend, die veel bloed verloor, snelde de trap op, gevolgd door den Siameeschen gezant.

Een dikke rookwolk golfde hen achterna.

Zij vlogen de smalle gang door en Henderson smoot de deur van de gelagkamer open.

Op den drempel stond Charles in iedere hand een revolver, waarmede hij den kroegbaas en een paar zijner medeplichtigen in bedwang hield.

Op het gezicht van den bevrijden gezant slaakte de kerel een schreeuw van woede.

Hij wilde de vluchtelingen in den weg treden, maar een kogel uit de revolver van Charles, die hem in de dij trof, deed hem nederstorten.

Binnen enkele seconden hadden de vier mannen zich een doortocht naar de straatdeur gebaad.

Henderson rukte haar open en snelde naar de garage zoo vlug als hij zijn geheele leven nog niet geloopt had.

Ofschoon Raffles nog steeds bloedde uit eenige wonden die hij bij de vreeselijke worsteling had ontvangen, deed de buitenlucht hem toch goed. Hij gevoelde zich slechts een weinig duizelig.

De huurauto kwam aanrijden en de drie mannen stegen er snel in, nadat Raffles Henderson eenige woorden had toegefluisterd.

De auto reed weg, juist toen er eenige agenten kwamen toelopen, blijkbaar aangelokt door het geschreeuw van de bureu die den brand ontdekt hadden.

Zij hield niet stil voor zij de Cromwellstreet bereikt had, niet ver van de villa van Lord Aberdeen.

Toen wendde Raffles zich met een eigenaardigen glimlach om zijn dunne lippen tot den Siamees :

— Mijn waarde heer . . . hier scheiden onze wegen ! Gij vindt u nu op weg naar uw jonge vrouw, die u wel vol ongeduld zal wachten ! Zooals gij ziet, zult gij hier gemakkelijk een auto kunnen vinden die u naar het hotel Cecil brengt. Hier in mijn binnenzak heb ik de portefeuille die men u ontroofd had . . . daar hebt gij haar terug !

Met een lichte buiging overhandigde Raffles den Siamees het kostbare stuk en vervolgde toen :

— Gij hebt al eenige malen gevraagd wie ik ben en ik heb daar niet op geantwoord — om redenen, die u aanstonds duidelijk zullen zijn ! Want om u de waarheid te zeggen, waarde heer — was ik uitgetrokken om u zelf die portefeuille afhandig te maken ! Gij schrikt ! Ja, dat kan ik mij voorstellen ! Wees echter gerust — gij hebt nu niets meer van mij te vreezen — het spreekt van zelf, dat ik een man die mij zooeven het leven heeft gered, niet kan bestelen !

De Siamees meende te droomen !

Hij begroep volstrekt niets van deze geheimzinnige zaak !

Maar de portefeuille in zijn hand was in ieder geval geen droom !

Toen sprak hij aarzelend :

— Gij wilt mij zeker uw naam niet zeggen !

— Dat zou geen nut hebben, sir ! antwoordde Raffles luchtig.

— Maar gij hebt mij bevrijd! Wie weet wat er met mij gebeurd zou zijn, als het losgeld eens niet was betaald! Wilt gij niet toestaan u te danken?

— Laat ons zeggen dat wij quitte zijn, mijn waarde heer! hernam Raffles. Ik houd er niet van bedankt te worden.

De Siamees was intusschen uitgestapt.

Hij wierp nog eens een langen blik op het gelaat van den man die hem eerst was komen bevrijden en hem r.u., zoo eenvoudig alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, een half millioen pond terug gaf, die hij gemakkelijk had kunnen behouden.

Hij was een man van eer en dacht er zelfs geen seconde aan, de politie te hulp te roepen

tegen dezen man.

Langzaam nam hij de pet af waarvan Henderson hem voorzien had.

Toen verwijderde hij zich.

De auto reed snel door.

Spoedig had zij de kleine zijdeur in den parkmuur bereikt.

Ongemerkt werd Raffles naar binnen gedragen.

Gedragen . . . want het bloedverlies had hem bewusteloos gemaakt.

Door den doek, die Charles om de wonde had gewikkeld, sijpde langzaam het bloed uit de beet, den Grooten Onbekende toegebracht door zijn doodsvijand, op het oogenblik dat hij zou sterven . . .

De volgende aflevering bevat:

De gouden Venus

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

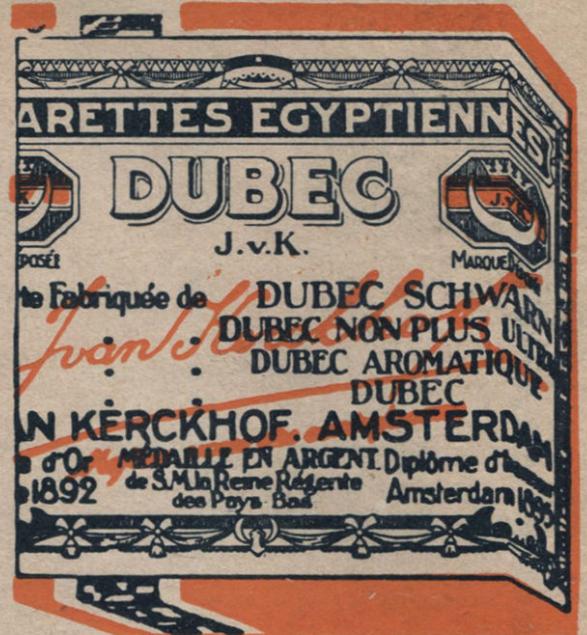
HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigarettes.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885